Голос України

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради України ◆ № 242 (492) ◆ Субота, 19 грудня 1992 року ◆ Ціна 2 крб.

Особовому складу органів внутрішніх справ України

Шановні працівники доблесної української міліції — рядові, офіцери і генерали!

Вперше громадськість України відзначає ваш День у нових історичних умовах. Тож нехай його не захмарюють те, що наша суверенна держава переживає сьогодні нелегкий час: економічна скрута, інфляційні процеси, занепад споживчого ринку, падіння поваги до норм моралі і права, небувале зростання злочинності. Труднощі сьогодення, як і належить, працівники органів внутрішніх справ долають разом з усім народом. Вірю, що спільними зусиллями ми переборемо їх. Запорукою тому є талант нашого народу, споконвічна повага до праці і любов до рідної землі.

Тільки сильна, авторитетна міліція, яка має довіру народу, може зробити чималий внесок у побудову цивілізованої і правової Української держави. Для цього у вас є відпрацьований роками професіоналізм, кращі традиції чесних, хоробрих, відданих справі людей. Переконаний, що працівники органів внутрішніх справ, від рядового до генерала завжди дотримуватимуться Присяги, даної на вірність народу України, громадянського і службового обов'язків.

Вітаю вас з Днем міліції України.

Бажаю всьому особовому складу успіхів у нелегкій праці, міцного здоров'я, бадьорого настрою.

Президент України Л. КРАВЧУК.

Державна комісія по проведенню грошової реформи в Україні
РІШЕННЯ № 21
від 10 грудня 1992 р. Київ

Встановити наступний порядок продажу рублевої виручки, що надходить на адресу юридичних осіб України через кореспондентські рахунки комерційних банків України.

Рублева виручка в порядку, встановленому Національним банком України, зараховується на окремий обліковий блокований рублевий рахунок, відкритий в розрізі клієнтів в комерційному банку, і може бути використана клієнтом на протязі 5 банківських днів для здійснення платежів, або запропонована для продажу за вибором клієнта одному з комерційних банків, Національному банку України чи на Валютній біржі.

При невикористанні рублевих коштів в установлений строк, вони підлягають обов'язковому продажу комерційному банку за встановленим ним курсом покупця. У випадках, коли комерційні банки відмовляються купувати рублі, Національний банк України зобов'язаний здійснювати купівлю рублів за власний рахунок за встановленим ним курсом купівлі.

Голова комісії, Прем'єр-міністр України Л. КУЧМА.

КОМЮНІКЕ
Про підсумки міжурядових переговорів України і Республіки Білорусь

17 грудня в Києві відбулися переговори між урядовими делегаціями України і Республіки Білорусь. Українську делегацію очолив Прем'єр-міністр Кучма Л. Д., і білоруську — Голова Ради Міністрів Кебич В. Ф.

У ході міжурядових переговорів відбувся обмін думками з широкого кола питань, які становлять взаємний інтерес. Було підкреслено важливість становлення і розвитку взаємовигідного співробітництва між Україною і Республікою Білорусь в умовах здійснюваної в обох країнах економічної реформи і переходу до ринкової економіки.

Сторони підкреслили необхідність у подальшому розвитку торговельно-економічного і науково-технічного співробітництва між двома державами.

Учасники переговорів погодилися здійснювати послідовні кроки в напрямі встановлення режиму вільної торгівлі між Україною і Республікою Білорусь. З цією метою підписано відповідну міжурядову угоду, яка встановлює режим найбільшого сприяння в торговельних відносинах.

Було підтверджено готовність Сторін сприяти збереженню і розвиткові зв'язків між народногосподарськими комплексами України і Республіки Білорусь, а також безпосередньо між підприємствами, вживати необхідних заходів для виконання між-

(Закінчення на 2-й стор.).

7 ЗАВТРА — ДЕНЬ МІЛІЦІЇ 9

З НАГОДИ СВЯТА

Учора у своїй резиденції Президент України Л. Кравчук з нагоди першого професійного свята української міліції вручив нагороди кращим працівникам органів внутрішніх справ республіки і висловив впевненість, що українська міліція залишиться вірною своїй присязі, громадянському і службовому обов'язкам.

Завтра, 20 грудня, по телепрограмі «Останкіно» у прямому ефірі транслюватиметься передача «Парламентські зустрічі. Телеміст Москва—Київ». З участю Голови Верховної Ради Російської Федерації Р. Хасбулатова, Голови Верховної Ради України І. Плюща та груп народних депутатів України і Російської Федерації. Початок о 14 год. 10 хв.

Читайте в номері

КУРС ВИЗНАЧЕНИЙ

Перебуваючи в Києві, генеральний директор МАГАТЕ Ханс Блікс зустрівся вчора з Головою Верховної Ради України І. Плющем. Він розповів про завдання міжнародного агентства, яке очолює, і висловив нерозуміння того, чому остаточне розв'язання проблем ядерного роззброєння стало на заваді приєднанню України до договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Адже одне одному не заважає. Щодо підписання угоди з МАГАТЕ про гарантії безпеки, то потрібна система обліку і контролю за ядерними матеріалами. На думку Х. Блікса, в Україні над створенням цієї системи працюють дуже компетентні люди і їх треба підтримати.

Коли за прогнозом можливі морози, важко розстатися з кожухом, так пояснив ставлення до ядерної зброї І. Плющ. Але він переконаний, що Україна до договору про нерозповсюдження приєднається. Тільки не треба її квапити. Слід звернути увагу на проблеми, які не дозволяють зробити це негайно.

Одразу після цієї зустрічі з Х. Бліксом зустрівся Президент України Л. Кравчук. Він, зокрема, сказав, що при ліквідації ядерної зброї постають технічні, фінансові і правові проблеми. Але вони пов'язані з визначенням не курсу, а шляхів його реалізації. Україна йде до без'ядерного статусу, і приєднання до договору цілком природне.

Щодо енергетичних реакторів, то Л. Кравчук переконаний, що Україна не зможе існувати без атомної енергетики, але вона має бути безпечною.

Президент подякував Х. Бліксу за допомогу українським фахівцям з боку МАГАТЕ.

Олексій БРЕУС.

ПРЕЗИДЕНТ України Леонід Кравчук прийняв 18 грудня Апостольського нунція в Україні Антоніо Франко, який передав йому листа від папи Римського Іоанна Павла II. В листі містяться поздоровлення з Всесвітнім днем миру, який відзначається 1 січня 1993 року, висловлюються найкращі побажання народові України і її Президенту.

АКАДЕМІЇ МИСТЕЦТВ — 75 РОКІВ

Заснована в грудні 1917 року з ініціативи української інтелігенції та завдяки підтримці Голови Центральної Ради М. Грушевського, академія стала першою художньою школою найвищого рівня. Пізніше в її історії, як у краплині води, відбилися всі трагічні колізії нашого часу. Згодом вона стає художнім інститутом, де все ж завдяки зусиллям передових митців найкращі традиції української школи образотворчого мистецтва вдалося зберегти. Цими днями учбовому закладу повернуто назву й статус Української академії мистецтв.

Учора з нагоди 75-річчя в Будинку художника відбувся урочистий вечір, на якому віце-прем'єр-міністр Микола Жулинський, поздоровивши учасників свята, зачитав привітання Президента України Леоніда Кравчука. Міністр культури Іван Дзюба, звертаючись до присутніх, підкреслив, що це свято всієї української культури. Він оголосив Указ Президента про присвоєння почесних звань України цілому ряду викладачів академії.

КОМЮНІКЕ

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.).

державних поставок продукції і товарів за номенклатурою, передбачених прийнятою міждержавною Угодою.

Сторони вважають, що в економічній ситуації, яка склалась, доцільно ширше використовувати можливості спільної участі в розвитку галузей народного господарства і регіонів, створення акціонерних товариств і спільних підприємств. При цьому спільні акціонерні та інші підприємства повинні керуватись у своїй діяльності законодавством держав їх місцезнаходження.

Було розглянуто питання забезпечення сприятливих економічних, фінансових і юридичних умов для підприємницької та іншої господарської діяльності, включаючи стимулювання і захист взаємних капіталовкладень. На думку Сторін, особливу увагу слід приділити розвиткові економічних зв'язків між прикордонними районами України і Республіки Білорусь.

Сторони підтвердили необхідність координації роботи в галузі фінансової діяльності, насамперед у проведенні погодженої політики оподаткування, реалізації заходів, що забезпечували б зниження бюджетного дефіциту, запровадження ефективного і погодженого механізму обслуговування та оплати внутрішнього боргу колишнього СРСР по цінних паперах.

Було також обговорено питання регулювання платіжно-кредитних відносин у зв'язку з запровадженням на території України національної грошової одиниці. Сторони визнали за доцільне вжити додаткових заходів щодо реалізації двосторонніх зобов'язань у галузі кредитно-фінансових відносин.

Сторони вважають за необхідне провести роботу по погодженню законодавства України і Республіки Білорусь у галузях зовнішньоторговельного, податкового та валютно-фінансового регулювання.

Сторони дійшли згоди щодо доцільності проведення скоординованої митної політики.

Глави Урядів України і Республіки Білорусь, усвідомлюючи планетарний характер Чорнобильської катастрофи, дійшли згоди об'єднувати і координувати зусилля у вивченні та мінімізації її наслідків, розширенні і зміцненні міжнародного співробітництва в цьому напрямі, постійно обмінюватись відповідною інформацією.

В результаті переговорів, які проходили в атмосфері взаєморозуміння, було підписано 20 угод і протоколів, у тому числі про режим торгівлі, торговельно-економічне співробітництво на 1993 рік, пакет угод про співробітництво в різних галузях транспорту і зв'язку, про безвізове пересування громадян та інші документи.

Підписані раніше угоди між міністерствами і Національними банками регулюють питання співробітництва в галузі промисловості, продовольства та організації розрахунків між державами.

Сторони домовились підготувати угоду про взаємне визнання прав і врегулювання відносин власності.

Сторони висловили переконаність у тому, що проведені переговори і підписані Угоди сприятимуть створенню сприятливих умов для подальшого розвитку взаємовигідного співробітництва між двома державами.

Парламентська хроніка

БІДА НЕ В ТІМ, ЩО ГЕТЬМАН — ГОЛОВА...

Денне і вечірнє засідання 17 грудня

Головним результатом денного засідання сесії стало прийняття проекту Закону про телебачення та радіомовлення в першому читанні. Серед зауважень і поправок, які запропоновано врахувати під час його доопрацювання, слушні висловив зокрема, Сергій Головатий:

— Для того, щоб радіо і телебачення стали справді незалежною четвертою владою, а не кишеньковим рупором уряду, необхідно, крім прийняття Закону про національне телебачення та радіомовлення, також заснувати Раду з питань телебачення і радіомовлення як контрольний орган.

Народний депутат Степенко запропонував депутатській комісії вивчити й впорядкувати роботу відеосалонів. Володимир Яворівський під час обговорення наполягав на тому, щоб розглянути інформаційне питання ширше, повернувшись нарешті до проблеми створення Міністерства інформації.

Після тривалої дискусії парламент прийняв також Закон «Про представництво Президента України в Республіці Крим». Навздогін уже прийнятому документу Микола Поровський кинув репліку: «За нашим Законом представник Президента буде абсолютно номінальною фігурою в Криму. Ви сьогодні ще раз проголосували за те, щоб здати Крим і від'єднати його від України». Голова Верховної Ради Іван Плющ, продовжуючи роботу сесії, порадив «бути обережнішим у таких висловлюваннях».

Денне засідання закінчилося схваленням ще двох законопроектів: про місцеві Ради народних депутатів та місцеве регіональне самоврядування. І знову, як і в попередньому разі, після того, коли за документ парламентарії вже проголосували, хтось із народних обранців, не представляючись, попросив голову Конституційного суду і журналістів звернути увагу на те, що закон прийнято з порушенням Конституції, оскільки вона передбачає, що кожний депутат голосує особисто, а деякі голосували і за себе, і за інших своїх колег. Однак глас волаючого в парламентському залі потонув у шумі: народні обранці вже розходилися на перерву.

* * *

Вечірнє засідання — одне з тих, які колись потраплять до літопису нашого державотворення як історичні. Під величезним тиском депутатів Голова Верховної Ради змушений був внести до порядку денного питання про роботу голови Національного банку України.

Справа в тому, що ще 12 листопада голова правління Національного банку Вадим Гетьман подав заяву на звільнення за станом здоров'я. Президія Верховної Ради проголосувала одностайно за те, щоб задовольнити його прохання і винести це питання на засідання парламенту. Кабінет міністрів звернувся також до Голови Верховної Ради з проханням звільнити з посади не тільки В. Гетьмана, а й усе правління банку, чого, як дуже влучно підмітив депутат Шаповал, не дозволяло собі навіть всесильне Політбюро ЦК КПРС.

Поглиблення економічної кризи в Україні підірвало довіру до Національного банку. Сьогодні йому інкримінують розвал кредитно-фінансової системи та хаос у царині міжнародних розрахунків. Голова правління підписав, наприклад, у листопаді з Центральним банком Росії угоду, якою фактично заблокував подальший поступ грошової реформи. Гетьману закидають також, що правління банку є послідовним прихильником невиходу України з рублевої зони, чим свідомо стримує перехід до національної валюти.

Розглядаючи «персональну справу» голови правління Національного банку України В. Гетьмана, парламентарії час від часу нагадували то учасників партійних зборів, то слідчих прокуратури.

Вадим Гетьман на критику опонентів висловив свої контраргументи. Він нагадав, що платіжна криза в Україні була спровокована Центральним банком Росії, який без погодження з країнами СНД чотири рази протягом півріччя змінював систему розрахунків між банками, а з 1 липня встановив порядок, згідно з яким усі грошові документи — 40 тисяч «платіжок» на день — повинні проходити лише через центральні банки. Оборот коштів таким чином уповільнився в десятки разів. Щодо «листопадової угоди», то Гетьман відпарирував, що йому «не соромно за неї, бо вона відкриває шлях до майбутніх відносин з Центральним банком Росії...»

— Ми, на жаль, не вийшли з рублевої зони, а вибігли з неї голі й босі, не розв'язавши до цього жодної проблеми, — наголосив він. Окрім того, ставати фінансово автономними треба після розподілу активів, золотого й алмазного запасів колишнього Союзу.

З цього приводу існує думка авторитетних фахівців Міжнародного валютного фонду: вихід з рублевої зони було зроблено поспішно, без забезпечення необхідних передумов для успішного переходу до національної валюти.

Аргументи Вадима Гетьмана дали підстави голові Комісії з питань планування, бюджету, фінансів і цін А. Печерову зробити попередній висновок: причини кризи кредитно-фінансової системи не в діяльності Вадима Гетьмана, а в ненормальних стосунках між правлінням Національного банку, Кабінетом міністрів і Верховною Радою.

Після дебатів, які зайняли майже дві години, Голова Верховної Ради раптом звернув увагу депутатства на урядову ложу. В «міністерському секторі» понуро сиділо лише декілька осіб. Тож запитання спікера: чи був резон сьогодні обговорювати проблему голови Національного банку, — прозвучало риторично.

Катерина КІНДРАСЬ.

Влада Рад і влада Президента

ЗА ЗАКОНАМИ...

ЖИЛИ-були двоє товаришів — обидва керівники. Один — голова колгоспу, другий — директор радгоспу. Господарства поряд. Товаришували, допомагали один одному. І ось голова колгоспу втрапляє... до районної «макітри». Там струс за струсом, знаєте, як вареники в сметані перекидаються: хто зверху, хто знизу,— аж бач, колгоспний голова вже й радянського портфеля має. Ще струс і... стає представником Президента в районі. Довга назва посади. Тому в народі представника називають просто і зі смаком: «Президент». Нова влада має дати новий результат. Що головне? Звісно — сільське господарство. А тут і карти в руки: надходить розпорядження про заходи по стабілізації сільського господарства в 1992 році. Заходи ці підрихтували, дати порозписували — і ось уже лине степовими просторами Херсонщини розпорядження представника Президента, де все до останньої коми розписано, що коли робити: техніку до жнив готувати, за просапними доглядати, корів доїти, овець випасати, бур'яни знищувати... Знайомий до болю стиль — цековсько - обкомівсько - райкомівський.

Нова влада новий має дати і результат.

Сьогодні розпорядження лягло на стіл радгоспівського директора. А за ним, за тим розпорядженням, слідом перевірка про виконання — дарма, що тільки чотири дні минуло. Авторитетна комісія заявилася й перевіряти заходилася, хоча всім ясно, що стабілізація за чотири дні — утопія. Ходи-но сюди, директоре, то нічого, що сусідом був, що товаришували. Нема тобі ніяких поблажок!

Тепер Іван не Іван, а Іван Іванович і не дозволить він тобі розвалювати державу на терені села Подове. Вставай з директорського крісла. Досить!

Ошелешені радгоспні спеціалісти, з тих, кому Іван Іванович особисто пропонував виконувати обов'язки (як записано в одному з районних офіційних документів «малоздібного») директора, відмовилися від такої довіри.

— Не хочете? Тоді я вам сам привезу директора!

Правова держава? Авжеж! Іменем Президента! І привіз головного зоотехніка районного управління сільського господарства. Ось тобі, зоотехніку, директорське крісло, ось ключі — керуй і насолоджуйся. А тобі, «малоздібному», досить!

Та останній був депутатом сільради. Які тепер Ради? Формальність. Треба згоди депутатів на звільнення? А куди вони подінуться! Однак депутати, виявилося, не в тім'я биті. І хоча за наполяганням представника Президента сесії сільради скликалися тричі, і на них товкли одне й те ж саме питання — про дачу згоди на звільнення вже колишнього (!) «малоздібного» директора радгоспу, згоди депутати не дали.

Втім, усе по порядку. Після першого фіаско представник заявив: не дали й не треба. Я на вас подання Президентові зроблю, щоб вашу Раду взагалі розпустити і нові вибори призначити... Сам Кравчук своїм указом з вами розбиратиметься...

Правова держава? Авжеж!

Звернувся Іван Іванович до суду, на сільраду позов подав: мовляв, вважати рішення недійсним, бо за процедурою депутати не проголосували внесення до порядку денного питання про «малоздібного». Суд, проте, позову не задовольнив.

Призначив ревізію господарства, щоб таки знайти підстави для звільнення, щоб аргументи били фактами. Розігнали акт аж на 35 сторінок, зо три тисячі цифр навели в ньому. Тут тобі й дебет, тут тобі й кредит, тут тобі й халатність, тут тобі розкрадання, тут тобі й зловживання. Якщо на віру сприймати, якщо не зважати, що від жодної матеріально-відповідальної особи ніяких пояснень немає, що акт складався за спиною директора, що його з ним навіть не ознайомили, то таки аргументи б'ють фактами. Резюме можна зробити коротке: кінці з кінцями в радгоспі не сходяться. Директора до відповідальності треба притягати.

Гукайте депутатів, гукайте село, акт читатимуть... Сипали-сипали цифрами,— все марно. Шумно в залі було, чути погано.

У Подовому акта писали-читали, а в суді присудили поновити директора радгоспу на роботі, зобов'язали представника Президента видати відповідне розпорядження, а управління сільського господарства — виплатити поновленому зарплату за вимушений прогул. Попоходила до представника судовиконавець. Не раз і не два — навідріз відмовляється своє розпорядження скасовувати. Про матеріальну й кримінальну відповідальність за невиконання рішення суду попереджала — не діє. Аж довелося їй з допомогою свідків складати акта про відмову представника Президента (іменем Президента!) виконувати рішення суду. І районний прокурор, і районний суддя переконували, за що представник, мабуть, образився і погрожував звернутися у вищі інстанції з поданням про те, що ці двоє у кав'ярні обідали з чимось міцнішим, ніж лимонад... Але все ж таки розпорядження на вимогу суду видав. Саме перед... наступною, вже третьою, відкритою сесією сільської Ради, скликання якої ініціював, щоб депутати таки дали згоду на звільнення «малоздібного».

Зранку судовиконавець у радгоспівському «керівному» кабінеті міняє «здібного» директора на «малоздібного». Ох і гвалт зчинився!

Заради такого перевороту в радгоспі оголосили скорочений робочий день. У селі — наче у вулику: акта читатимуть, директора, що зранку знову став директором, знову зніматимуть, ходіть-но, люди, до клубу!

За кілька хвилин до початку відкритої сесії, коли вже чи не все село зійшлося, під'їхав сам Іван Іванович із

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про Положення про Комісію Президента України з питань науки та її склад

На виконання Указу Президента України від 7 листопада 1992 року № 554 «Про Радника Президента України з питань науки та Голову Комісії Президента України з питань науки»:

1. Затвердити Положення про Комісію Президента України з питань науки (додається).

2. Затвердити персональний склад Комісії Президента України з питань науки згідно з додатком.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
15 грудня 1992 року

Головою Комісії Президента України призначено Радника Президента України з питань науки **О. С. Ємельянова.**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про Національну програму створення танкерного флоту України та необхідних інфраструктурних об'єктів

З метою забезпечення потреб економіки України в нафті та нафтопродуктах, подолання її залежності від постачальників-монополістів та сприяння розвитку зовнішньоекономічній діяльності:

1. Утворити комісію з розробки Національної програми створення танкерного флоту України та необхідних інфраструктурних об'єктів (склад комісії додається).

2. Комісії до 15 лютого 1993 року подати проект Національної програми створення танкерного флоту України та необхідних інфраструктурних об'єктів, а також пропозиції про конкретні заходи щодо її реалізації.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
15 грудня 1992 року

Головою комісії призначено начальника Чорноморського морського пароплавства **П. В. Кудюкіна.**

ПОЛОЖЕННЯ

Про Комісію Президента України з питань науки

1. Комісія Президента України з питань науки (далі — Комісія) створюється для вироблення науково обгрунтованих пропозицій Президентові України щодо основних напрямів державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності та механізмів їх реалізації.

2. Основними завданнями Комісії є виконання доручень та підготовка пропозицій Президентові України з питань:

реалізації основних напрямів наукової політики в умовах розвитку ринкових відносин;

національних пріоритетів розвитку науки в Україні;

економічних, правових і організаційних механізмів функціонування та розвитку наукового потенціалу України, його інтеграції у світове наукове співтовариство;

впливу науки на структурні зрушення в народному господарстві України;

формування і використання кадрового потенціалу науки, державних резервів для вирішення найважливіших проблем розвитку науки та вдосконалення структури і управління науково-технічною сферою;

узагальнення практики реалізації науково-технічної політики, законів України та указів Президента України щодо цього, а також ефективності використання науково-технічного потенціалу, коштів і матеріальних ресурсів, що спрямовуються на розвиток науки і техніки;

підготовки проектів указів і розпоряджень Президента України.

3. Комісію очолює Голова Комісії, який призначається Президентом України і йому підпорядковується.

Персональний склад Комісії затверджується Президентом України за поданням Голови Комісії.

4. Комісія здійснює свою діяльність шляхом розгляду відповідних питань на своїх засіданнях. Члени Комісії виконують окремі доручення Радника Президента України з питань науки.

5. Організаційне забезпечення діяльності Комісії здійснюється апаратом Радника Президента України з питань науки.

Секретар Адміністрації Президента України
М. ХОМЕНКО

ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН

На черговому засіданні Ради прийнято рішення про проведення у лютому 1993 р. Всеукраїнської конференції керівників національно-культурних товариств. Тема конференції — відродження й шляхи розвитку культур національних меншостей України. Ця акція провадитиметься разом з Фондом розвитку культур національних меншостей України.

Прийнято рішення про видання як додаток до газети Верховної Ради України «Голос України» щомісячної газети Ради національних товариств.

Розв'язано питання про видання у 1993 р. навчальних посібників для вивчення рідної мови: букварів, словників, книжок. Міністерство освіти України гарантувало виконання цієї програми.

Президент України Л. Кравчук прийняв голову Ради національних товариств України, голову Єврейської ради України І. М. Левітаса.

У ході зустрічі було порушено проблеми, що стоять перед усіма національно-культурними товариствами України, зокрема йшлося про відсутність механізму впровадження Закону «Про національні меншості в Україні», що гальмує і фінансування культур національних меншостей з державного бюджету, і можливість їх представництва у виконавчих органах влади.

Л. М. Кравчук схвалив рішення Ради національних товариств України про проведення в лютому 1993 р. Всеукраїнської конференції керівників національно-культурних товариств.

Продиктовано в номер

НА СЕСІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ КРИМУ

Діаметрально протилежні думки висловлювали депутати кримського парламенту, обговорюючи 17 грудня доповідь голови постійної комісії ВР Криму з економічної політики Богдана Перестюка «Про проект Закону Республіки Крим «Про вільну економічну зону Керчі». Одні вважали це насущною потребою, інші пропонували спочатку створити Кримську вільну економічну зону, а потім вже в її складі організувати локальні зони, в тому числі і Керченську.

Голова ВР Криму М. Багров під час обговорення сказав, що, прийнявши цей закон, автономна республіка законодавчо виходить на шлях повернення до свого положення як перехрестя багатьох доріг, і матиме чималу вигоду. Але для цього, як він підкреслив, конче потрібні інвестиції. Введення в Керчі вільної економічної зони повною мірою сприятиме цьому. Більше того, наголосив спікер парламенту, прийняття такого рішення може стати першим кроком на шляху до створення в Криму економічної моделі відкритого типу.

Сесія прийняла постанову про створення в Керчі вільної економічної зони. Остаточно дане питання має бути вирішене наступною сесією, коли відповідні комісії подадуть усі необхідні документи.

Голова постійної комісії ВР Криму з соціальних питань виступив з повідомленням «Про передачу коштів, які раніше належали КПРС, КПУ та Кримському рескому компартії України на потреби охорони здоров'я Криму». Депутати вирішили передати кошти в сумі 6.245.408 карбованців на придбання медичного обладнання та ліків республіканській дитячій клінічній лікарні.

Сесія прийняла звернення до глав держав СНД напередодні їхньої зустрічі в Мінську. Голова Союзу комуністів Криму депутат Леонід Грач запропонував до цього звернення два доповнення. У першому з них він наполягав на потребі відзначити, що тільки в єдиній федеративній державі можливі швидке відродження зруйнованого народного господарства та забезпечення соціальних гарантій громадян. У другому доповненні пропонував підкреслити, що кримські депутати виступають за створення умов для демократичного вибору свого державного устрою шляхом референдуму населення країн СНД. Але за ці доповнення проголосувала лише третина депутатського корпусу. Десята сесія Верховної Ради Криму продовжує свою роботу.

Олександр ПІЛАТ.

МАКІТРИ

заступником, секретарем, юрисконсультом, який тільки вчиться на юриста, та... начальником районної міліції! Знай наших! Я хотіла було попитати Івана Івановича, чому «малоздібного» так незгідно й малограмотно звільняють з роботи, та не вдалося. Відмовив представник в інтерв'ю. Все просив диктофона вимкнути.

Ось уже й голова сільради відкриває сесію тремтячим, але цього разу вже підсиленим апаратурою голосом. Представника Президента називає, надаючи йому слово, під смішки в залі виправляється. Іван Іванович усю історію звільнення «малоздібного» викладає. Мовляв, він такий-сякий, за вісім років вісім доган мав, на бюро райкому його тричі з партії виключали, розпорядження представника Президента не виконав. А ось, людоньки, акта послухайте, самі зрозумієте: треба звільняти.

Козир-акт дві години читали, наче молитву. Потроху набридало це буботіння, сільчани виходили-заходили. Те, що називається обговоренням, можна скоріше назвати викриттям. Викривали, м'яко кажучи, неправдивість фактів, викладених в акті. Обвинувачувані в ньому виступали й пункт за пунктом спростовували, паралельно «забиваючи гвіздки» «здібному» та його команді. Перепало й декому з авторів акта, які поки його писали, й себе не забували.

Однак самі депутати на своїй сесії — ані пари з вуст... Тільки голова Ради все радився з представником: що робити далі?

Настав час голосувати. Аж виявилося, що в залі всього 11 депутатів замість 20. Тоді представник Президента почав виводити на чисту воду «героя» сесії. Мовляв, залякав депутатів фізичною розправою, якщо проголосують проти директора-депутата. Так без жодного сумніву й каже, звертаючись до нього: «Хто голові сільради сарай підпалив? Хто вікна побив?» Невідомо, що хотів цим сказати представник, а підозру посіяв.

...Таємним голосуванням за звільнення подали голоси вісім депутатів. Отже, рішення не ухвалили.

Працював поновлений на роботі директор, наводив порядки в бухгалтерії, бо справи там дійсно кепські, подумував прислухатись до поради і все ж таки перелічити овець в отарах радгоспних, бо казали ж люди на останній сесії, що в радгоспні отарі завелось чимало зайвих овець, котрі належать районним начальникам. Живляться вони в такий спосіб з господарства і «обслугу» не забувають. Не забули й водія «здібного».

Ось факт. У районному управлінні сільського господарства знайшли документ — виписку з ухвали профкому радгоспу від 15 листопада 1991 року про виділення водієві «здібного» автомобіля «Таврія» як працівникові радгоспу та ще й передовикові сільського господарства за підсумками роботи радгоспу «Сиваський борець» у 1991 році. Рік тому цього «передовика» там ніхто й в очі не бачив, як то кажуть. То хто ж фальшивку склав? Може, прокуратура й суд докопаються...

Я навмисне не називала жодного прізвища. Бо, врешті, річ не в них. Та переконана, що впізнали читачі у «героях» своїх власних героїв. Адже, на жаль, типажі знайомі. І так буде, поки владні структури нагадуватимуть макітру, в якій кадри, наче оті вареники. Так триватиме, поки не відбудуться справжні демократичні вибори і Рад, і представників Президента. Адже нині Ради як влада практично втратили свою актуальність. Влада їхня суто умовна. Натомість на арені суспільного життя з'явилася майже безумовна влада — президентська. Повноваження вона має великі, до того ж і перебирають на себе представники Президента на місцях «чужих» повноважень чимало. Ця адміністративна сверблячка закономірна. Бо все ж таки нинішні представники Президента — колишні лідери чи то компартійних бюро, чи то виконкомів, чи самих Рад. І вже в іпостасі представника Президента, який діє його іменем, дедалі частіше можна побачити не стільки провідника законів, скільки провідника правового нігілізму.

Мабуть, представником Президента має бути людина, якій би довіряли громадяни навіть більше, ніж голові Ради, оскільки голову депутати можуть «смикнути», якщо «піде не туди», представникові ж Президента, поки справа не дійде до суду, нікому сказати: «Зась!» Вища адміністрація має своїх справ багато, а до самого Президента — світ неблизький та й поріг високий.

Втім, високі пороги долаються старанними тих же, з макітри. Поки так буде, то й комісії, навіть Верховної Ради, розглядатимуть листи-анонімки, які володарі влади пошитовкують у найвищі інстанції. Там, у анонімці до Верховної Ради, розписано, як треба діяти: представникові Президента І. Доценку та його протеже «здібному», директорові В. Піддубному красненько дякувати, поновленого на роботі судом А. Сторчака з роботи звільнити, підкуплений суд розігнати, а публікації вашої кореспондентки не допускати.

Правова держава? Може, вона такою колись і буде... Коли чотирма владами не намагатиметься керувати п'ята, що народилася в макітрі.

Коли матеріал вже було підготовлено до друку, до редакції надійшла сумна звістка: Анатолій Сторчак загинув в автомобільній катастрофі...

Крісло директора радгоспу звільнилося. Але недовго було вакантним. Представник Президента (іменем Президента!) посадив у нього... «здібного», який, коли залоб'ки йшов на живе місце, не відмовився й... тепер. Такі в макітрі закони.

Світлана ПИСАРЕНКО.
Херсонська область.

Парламентська хроніка

ШЛЯХ З ЕКОНОМІЧНОГО ПЕКЛА В РАЙ. ВІН ТЕРНИСТИЙ

Ранкове засідання 18 грудня

Нічні роздуми з приводу проблем Національного банку України та голови його правління завершилися тим, що Вадим Гетьман подав у відставку за станом здоров'я. Парламент цю відставку прийняв. Бо кредит довір'я вичерпався.

Ми віримо новому урядові Леоніда Кучми. Кредит довір'я — високий, такі ж і запити до нього. Всі — і виборці, і парламентарії — чекають від уряду чуда, метаморфоз, що за кілька місяців перенесуть нас з економічного пекла в економічний рай. Тому з таким інтересом і сподіваннями на краще всі чекали дня уряду. Декрети Кабінету міністрів, опубліковані 18 грудня, доповіді в парламенті першого віце-прем'єр-міністра Ігоря Юхновського, міністра зовнішньоекономічних зв'язків України Івана Герца та міністра фінансів України Григорія П'ятаченка певною мірою висвітлили роботу уряду за час, що минув з дня його роботи.

Коротко її можна охарактеризувати як симбіоз оперативних заходів із визначенням перспектив виходу з кризи і технологізацією господарства республіки. Уряд, з усього видно, не замикається на пошуках шляхів, що могли б дати швидкий ефект. З доповіді видно: уряд прагне шляхом раціоналізації у ключових галузях господарства — видобувній, металургійній, обробній промисловості — закласти основи для зміцнення національної економіки у перспективі. Для цього, звісно, необхідні кошти. Кредити у Світового банку, у Світовому банку реконструкції і розвитку, використання кредитних ліній від Німеччини, США, Франції, і водночас повернення валютних нагромаджень громадян і підприємств у банки республіки, ефективність системи оподаткування — ось важелі, завдяки яким уряд має намір вдихнути життя в економіку країни.

— Уряд вживатиме заходів, — зазначив І. Юхновський, — щодо проведення виправданої митної політики, сприятиме падінню курсу долара на біржі, наповненню внутрішнього ринку товарами, передусім власного, внутрішнього виробництва.

Ми внесли істотний вклад у нагромадження, що мав СРСР. З точки зору престижу і справедливості повинні брати участь у сплаті боргу і мати прибутки з активів. Розв'язання цього питання буде основним на майбутніх переговорах з Москвою. А щодо ядерного роззброєння, то ми не хочемо позбутися його задарма. Ми знайдемо способи використання і устаткування, і матеріалів у місцях розміщення атомної зброї, просигнемо компетентні організації Росії, США, Англії, Франції надати нам у цьому відповідну допомогу. А ось деякі відповіді Ігоря Юхновського на запитання народних депутатів:

— Уряд не збирався і не збирається робити кредитну емісію. Це питання Верховної Ради.

— В Україні нафти немає. І більше п'яти мільйонів тонн на рік і в майбутньому ми не будемо мати. Щодо проблем надглибокого буріння у Прикарпатті і на порозі шельфу Чорного моря, то такі розвідки ведуться.

— Хоч мене всі вважають заядлим демократом, я переконаний, що уряд нині має виконувати регулюючу місію. Ми повинні вводити порядок в країну.

— Думати, що прийде хтось із-за кордону і допоможе в усьому, не варто. Ми самі повинні знайти шляхи виходу з економічної кризи. Необхідно обрати оптимальну лінію, практичну для держави.

Міністр зовнішньоекономічних зв'язків України, Іван Герц назвав у своєму виступі віхи, коли на основі законодавчих актів держава втратила контроль над зовнішньоекономічною діяльністю. 36 тисяч суб'єктів її «провернули» операцій на суму сім мільярдів доларів, а до кишені держави від цих операцій надійшло лише... 100 мільйонів. Це загрожує існуванню України як держави.

Висновок напрошується однозначний — повернутися до державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності. Втім, у ході обговорення доповіді з'ясувалося, що законопроект про валютне регулювання в Україні надто затримався в комісіях парламенту, а тепер — ось вже близько трьох тижнів знаходиться в уряді. Очевидно, вносити його на обговорення парламенту комусь протягом майже півроку дуже не хотілося.

Виступ міністра фінансів України також був присвячений конкретним заходам у оздоровленні економіки.

— Міністерство фінансів разом з міністерством економіки та Академією наук, відповідними інститутами, народними депутатами працювало над удосконаленням податкової системи. Замість податку на дохід з наступного року діятиме податок на прибуток у розмірі 30 відсотків. Пільги надаватимуться щодо прибутку від впровадження нових технологій, щоб провести структурні зміни в економіці. Сподіваємося, що прибуток, який залишиться підприємствам, буде використаний на відтворення виробництва. Зменшено й розмір податку на добавлену вартість. Тепер він становитиме 20 відсотків замість 28. У цьому податку також передбачено ряд пільг.

Далі в своєму виступі Григорій П'ятаченко зупинився на конкретних заходах, що мали б мобілізувати надходження до бюджету республіки вже наступного року.

Світлана ВІКТОРОВА.

Зверніть увагу

ПРЕКРАСНА ПАСТКА

Пасічники добре знають, як багато шкоди завдає бджолам кліщ варроа Якобсоні. Цей шкідник безпощадно винищує комах, а сам залишається невразливим. Є багато способів боротьби із ним, однак усі вони малоефективні, оскільки побічно впливають і на здоров'я бджіл.

Один із чернівецьких пасічників успішно використовує проти бджолиного кліща оригінальну пастку. Перед льотком він виставив дві магнітні пластинки. Пролітаючи між ними, комахи створюють індукційний струм, під дією якого шкідник осипається з їхніх тілець. Таким чином, бджоли звільняються від паразита, практично не заносячи його до вуликів.

Пастка цінна насамперед тим, що не завдає ніякої шкоди бджолосім'ям. Рекомендуємо скористатися мудрим пристроєм. На Буковині він уже встиг прислужитися багатьом пасічникам.

Василь БАБУХ.
Чернівецька область.

Що почім

ЗА БОРТОМ

Протягом одинадцяти місяців поточного року понад 1500 підлітків здійснили більше 1600 злочинів, що значно більше, ніж у попередні роки. Це — один з фактів, про які з тривогою повідомили на засіданні колегії облдержадміністрації, присвяченому аналізу роботи комітетів у справах молоді. Втішного мало: щороку село залишають 5—6 тисяч юнаків та дівчат, внаслідок чого у запорізьких селах залишилося 23 відсотки молоді віком до 30 років (по Україні цей показник — 32 відсотки). Ще нижчий відсоток молодих селян віком до 16 років. У місті триває відтік висококваліфікованих молодих кадрів (але низькооплачуваних) з виробничої сфери у так званий «дикий» бізнес. В той же час обласний центр зайнятості зареєстрував як безробітних понад тисячу випускників шкіл, профтехучилищ, технікумів, у тому числі понад 100 випускників вузів. Матеріально-технічна база обкому комсомолу, яка дозволяла вести значну виховну роботу серед молоді та здійснювати заходи по соціальному захисту, повністю перейшла до комерційних структур.

Олександр МИХАЙЛЮТА.
Запоріжжя.

Коротко

МИЛОСЕРДЯ НЕ ПОБІЛЬШАЛО

І раніше щороку, і тепер таке: як починає замерзати озерце у Молодіжному парку, люди дзвонять до редакцій — допоможіть врятувати лебедів. Колись опікувалося птахами міське зелене господарство, нині — зоопарк. А милосердя у незалежній Україні не побільшало, як і відповідальності.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.
Рівне.

ПОДАЙТЕ!

Учасники обласних зборів представників колективних сільгосппідприємств направили Президенту, Верховній Раді та Кабінету міністрів України звернення припинити руйнування села непродуманими реформами і діями. Держава повинна, зазначається у ньому, добувати сільгосппродукцію, забезпечувати село нафтопродуктами, взяти на себе турботи про підвищення родючості ґрунтів, захист їх від водної і повітряної ерозії, радіологічного забруднення, тощо.

Проте у багатьох господарствах розраховують лише на задоволення згаданих вимог-пропозицій аграріїв, а не на поліпшення організації праці у трудових колективах.

Як повідомив голова ревізійної комісії КСГП «Жовтень» М. Кузьмін у щорсь-

Ситуація —

кій райгазеті,
пусті тварин
щення, госпо
коней, керів
ланки щодня
а похмеляют
сільгосппідпр
днями придба
карбованців «

Сергій
Чернігівськ

Ретро

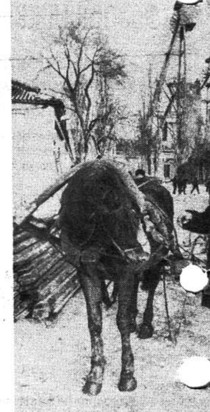
КОНІ НА ШАХТНОМУ ПОД

...Колись ішли видобувати вугілля здебільшого з села, отже, до конячки були привчені змалку. Новоспечений підземний пролетарій з особливим шиком коногонив у поздовжній, а після зміни, викликаючи особливий захват місцевих дівчат, ішов півнем по вулиці, а на чорній його робі, немов аксельбант, звисав трьома пасмами лискучий ремінний батіг...

Ще у 50-х роках для шахтних коней лишалося чимало роботи: одні працювали під землею, інші, щасливіші — на поверхні. Привілейована стайня знаходилась осторонь — коні були закріплені за директорами шахт, парторгами, начальниками дільниць, їм належав персональний виїзд, так званий «кінь з лінійкою». Як тільки нарада в тресті або пленум у райкомі — біля конов'язі цих установ безліч доглянутих коників.

Технічний прогрес махнув рукою на коня. Але, на щастя, не на всіх шахтах Донбасу вирішили однаково. У тому ж ВО «Донецьквугілля» — на шахтах «Петровська», імені Горького. На останній сьогодні працюють близько 20 коней. Ні, не під землею: підвозять продукти, постачають «квартирним» вугіллям сім'ї гірників, трудяться на упорядкуванні вулиць, а на свята катають по парку радісну малечу.

Згадали про економічно надійний транспорт і на інших вугільних підприємствах області — нестача пального та автозапчастин примусила, а на фураж шахта завжди розживеться, все ж не бідна. А головне — збереглися на шахтах люди, що на конях знаються, поважають їх і жаліють. Мовиться про пенсіонерів, кожен з яких сам віддав вугільній промисловості не один десяток літ. Дбають про орликів та буянів О. Гладких, Л. Видутов, Т. Касирова, С. Рубінський, В. Іванцович та інші ветерани.

...Повертаються на шахт
ре. Не тому, що вони витя
номічної прірви. Важливі
метровому індустріальному
тут з'являються живі душ
менших.

Юрі

На знімку: Лаврентій Ов
45 років пропрацював на
ка», а біля коней — близь

Фото Віктора КА

Подробиці

ВЖЕ НАСТУПНОЇ ВЕ

ХАРКІВ ЗНОВУ ЗМОЖЕ СТАТИ СТОЛИЦЕЮ. ЩО ЦЬОГО РАЗУ ТЕАТРАЛЬНОЮ

Після тривалих кабінетних узгоджень і доопрацювань про це повідомив журналістам голова оргкомітету першого всеукраїнського відкритого фестивалю театрального мистецтва «Березіль-93» Лесь Танюк, який з цього приводу і приїхав у Харків. А сам фестиваль триватиме з 31 березня до 9 квітня наступного року.

У розданому журналістам прес-релізі зазначається, що фестиваль проводитимуть Міністерство культури України, Харківська обласна державна адміністрація, Спілка театральних діячів України та деякі інші громадські організації. Основна мета — відродження, збереження та розвиток кращих національних сценічних традицій, піднесення авторитету українського театру в світі, зміцнення контактів театральних митців України зі своїми закордонними колегами, створення найсприятливіших умов для творчого самовияву українських митців.

Фестиваль — як уже, напевно, здогадалися театрали — названо на честь знаменитого колись і знаного у багатьох країнах світу театру «Березіль» з Харкова, створеного неповторним Лесем Курбасом. Тепер, раз у три роки, весняної пори з'їжджатимуться до Харкова театральні діячі, відомі режисери, актори, щоб ще раз вклонитися людині, яка відкрила світові новий український театр, започаткувала яскраву сторінку української національної культури, людині, яка сама була театром.

До участі у першому Всеукраїнському відкритому фестивалі запрошуються театральні колективи всіх жанрів і спрямувань. Кожній трупі буде надано змогу показати

одну вистав
комітету мр
свято не зал
театральних
житиме у ц
місто.

Свою згод
стивалі «Бе
дали театр і
єва, театр і
зі Львова, М
Л. Курбаса
Серед госте
дуть знамен
колективи з
театр ім. Є.
ликий Драм
Санкт-Петер
мір показат
свої нові ви
атр з Крако
нака з Токіо
з Тель-Авів
театр дю Д
театр Попу
цькі колект

М
Харків.

Ситуація

ПОДАЙТЕ!

Учасники обласних зборів представників колективних сільгосппідприємств направили Президенту, Верховній Раді та Кабінету міністрів України звернення припинити руйнування села непродуманими реформами і діями. Держава повинна, зазначається у ньому, добувати сільгосппродукцію, забезпечувати село нафтопродуктами, взяти на себе турботи про підвищення родючості грунтів, захист їх від водної і повітряної ерозії, радіологічного забруднення, тощо.

Проте у багатьох господарствах розраховують лише на задоволення згаданих вимог-пропозицій аграріїв, а не на поліпшення організації праці у трудових колективах.

Як повідомив голова ревізійної комісії КСГП «Жовтень» М. Кузьмін у щорській райгазеті, в їхньому селі пусті тваринницькі приміщення, господарство продало коней, керівники середньої ланки щодня вже не п'ють, а похмеляються, а голові сільгосппідприємства цими днями придбана за 640 тисяч карбованців «Волга».

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігівська область.

Ретро

КОНІ НА ШАХТНОМУ ПОДВІР'Ї

...Колись ішли видобувати вугілля здебільшого з села, отже, до конячки були привчені змалку. Новоспечений підземний пролетарій з особливим шиком коногонив у поздовжній, а після зміни, викликаючи особливий захват місцевих дівчат, ішов півнем по вулиці, а на чорній його робі, немов аксельбант, звисав трьома пасмами лискучий ремінний батіг...

Ще у 50-х роках для шахтних коней лишалося чимало роботи: одні працювали під землею, інші, щасливіші — на поверхні. Привілейована стайня знаходилась осторонь — коні були закріплені за директорами шахт, парторгами, начальниками дільниць, їм належав персональний виїзд, так званий «кінь з лінійкою». Як тільки нарада в тресті або пленум у райкомі — біля конов'язі цих установ безліч доглянутих коників.

Технічний прогрес махнув рукою на коня. Але, на щастя, не на всіх шахтах Донбасу вирішили однаково. У тому ж ВО «Донецьквугілля» — на шахтах «Петровська», імені Горького. На останній сьогодні працюють близько 20 коней. Ні, не під землею: підвозять продукти, постачають «квартирним» вугіллям сім'ї гірників, трудяться на упорядкуванні вулиць, а на свята катають по парку радісну малечу.

Згадали про економічно надійний транспорт і на інших вугільних підприємствах області — нестача пального та автозапчастин примусила, а на фураж шахта завжди розживеться, все ж не бідна. А головне — збереглися на шахтах люди, що на конях знаються, поважають їх і жаліють. Мовиться про пенсіонерів, кожен з яких сам віддав вугільній промисловості не один десяток літ. Дбають про орликів та буянів О. Гладких, Л. Видутов, Т. Касирова, С. Рубинський, В. Іванцович та інші ветерани.

...Повертаються на шахти коні. І це добре. Не тому, що вони витягнуть нас з економічної прірви. Важливіше, що у напівметровому індустріальному просторі там чи тут з'являються живі душі братів наших менших.

Юрій ДОЦЕНКО.

На знімку: Лаврентій Овсійович Видутов 45 років пропрацював на шахті «Петровська», а біля коней — близько двадцяти літ.

Фото Віктора КАЛИНИЧЕНКА.

Подробиці

ВЖЕ НАСТУПНОЇ ВЕСНИ

ХАРКІВ ЗНОВУ ЗМОЖЕ СТАТИ СТОЛИЦЕЮ. ЩОПРАВДА, ЦЬОГО РАЗУ ТЕАТРАЛЬНОЮ

Після тривалих кабінетних узгоджень і доопрацювань про це повідомив журналістам голова оргкомітету першого всеукраїнського відкритого фестивалю театрального мистецтва «Березіль-93» Лесь Танюк, який з цього приводу і приїхав у Харків. А сам фестиваль триватиме з 31 березня до 9 квітня наступного року.

У розданому журналістам прес-релізі зазначається, що фестиваль проводитимуть Міністерство культури України, Харківська обласна державна адміністрація, Спілка театральних діячів України та деякі інші громадські організації. Основна мета — відродження, збереження та розвиток кращих національних сценічних традицій, піднесення авторитету українського театру в світі, зміцнення контактів театральних митців України зі своїми закордонними колегами, створення найсприятливіших умов для творчого самовиявлення українських митців.

Фестиваль — як уже, напевно, здогадалися театрали — названо на честь знаменитого колись і знаного у багатьох країнах світу театру «Березіль» з Харкова, створеного неповторним Лесем Курбасом. Тепер, раз у три роки, весняної пори з'їжджатимуться до Харкова театральні діячі, відомі режисери, актори, щоб ще раз вклонитися людині, яка відкрила світові новий український театр, започаткувала яскраву сторінку української національної культури, людині, яка сама була театром.

До участі у першому Всеукраїнському відкритому фестивалі запрошуються театральні колективи всіх жанрів і спрямувань. Кожній трупі буде надано змогу показати одну виставу. Але члени оргкомітету мріють про те, що свято не залишиться лише в театральних стінах, — ним житиме у ці весняні дні все місто.

Свою згоду на участь у фестивалі «Березіль-93» вже дали театр ім. Франка з Києва, театр ім. Заньковецької зі Львова, Молодіжний театр Л. Курбаса теж з Галичини. Серед гостей фестивалю будуть знамениті театральні колективи з Росії, серед яких театр ім. Є. Вахтангова, Великий Драматичний театр із Санкт-Петербурга. Мають намір показати на фестивалі свої нові вистави Старий театр з Кракова, театр Мен Танака з Токіо, театр пластики з Тель-Авіва, французький театр дю Десерт, іспанський театр Популаро, три мистецькі колективи зі США.

Микола КОСИЙ.
Харків.

Продиктовано в номер

Я ДО ТВОГО СЕРЦЯ КЛАДКУ ПРОКЛАДУ

Завтра о 13.20 І-й канал УТ і «Останкіно» провадять телеміст за участю народних депутатів України і Росії. Телеміст триватиме 40 хвилин. Його організатори — Держтелерадіокомпанія України та телекомпанія «Останкіно» при сприянні міжнародної організації «Інтерньюс» і Центру творчого телебачення (Київ). Ведучі — В. Пасак, В. Познер.

Це — перший телеміст із запланованої серії, що має назву «Від столиці до столиці», тож надалі такі телемости пов'яжуть Київ з іншими столицями Європи й Америки.

Власн. інф.

СТУДЕНТИ ПРО САМОВРЯДУВАННЯ

Вчора у приміщенні Будинку Учителя розпочала свою роботу науково-практична конференція «Проблеми розвитку студентського самоврядування в Україні». Участь у конференції беруть представники всіх студентських організацій і профспілок, спеціалісти Міністерства освіти, Міністерства у справах молоді і спорту, Київської міської держадміністрації. Конференція сьогодні продовжить роботу.

Прес-служба УСС.

ШТРАФ — НА МІСЦІ

На дорогах Запорізької області порушники тепер платять штрафи не через ощадбанк, а прямо в руки інспекторам ДАІ. Це розпорядження представника Президента в області Ю. Бочкарьова. Перевага нововведення ще й у тому, що ніхто з транзитників-порушників не уникне стягнень, особливо на трасах Москва — Сімферополь та Одеса — Ростов-на-Дону. Якщо хтось відмовлятиметься платити, працівники ДАІ затримуватимуть посвідчення на право керування транспортом.

Хочеться сподіватися, що порядку на дорогах побільшає. Тим часом надійшло повідомлення: на слизькій дорозі перекинувся «Ікарус» маршруту Слов'янськ — Бердянськ, один пасажир загинув.

НОВІ СТОСУНКИ

Угоду про співробітництво Запоріжжя і Києва підписали глави адміністрацій Ю. Бочкарьов та І. Салій. Необхідність такого кроку обумовлена прагненням знайти нові форми економічного та культурного співробітництва на міжрегіональному рівні, оскільки старі структури відмерли, а двом крупним промисловим центрам стає дедалі важче без сталих зв'язків. Угода передбачає співпрацю при створенні спільних підприємств, допомогу підприємствам у реалізації договорів на постачання сировини, матеріалів та готової продукції. Готуються угоди з іншими областями.

Олександр МИХАЙЛЮТА.

ЩЕ ЧУМИ НЕ ВИСТАЧАЛО

Захворювання свиней на класичну чуму зафіксовано у приміському радгоспі «Зоря» поблизу Кіровограда. Відгодівельний комплекс було створено на кошти кількох підприємств, для забезпечення м'ясом їхніх трудових колективів. Тут утримувалося до 8 тисяч тварин, тепер — лише три тисячі, та й ті підуть на забій. Комплекс відновить роботу, можливо, аж на весну.

Микола ВОЛОК.

ПОТЕПЛІШАЄ СТАРЕНЬКИМ

Представник Президента у Ріпкинському районі (Чернігівщина) А. Гарус розпорядився безкоштовно видавати одиноким громадянам, які перебувають на обліку в соцзабезі, куфайки та панчохи. На це виділено майже 300 тис. карбованців.

Сергій ПАВЛЕНКО.

НЕЗАКОРДОННА ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА

Недавно представники Чернівецького радіотехнічного заводу подарували обласній лікарні свій новий виріб — медичне багатофункціональне ліжко, пристосоване для реабілітації важкохворих, котрі втратили рухливість певної групи органів. За допомогою простих регуляторів пацієнта можна утримувати у потрібному положенні. Лікарі високо оцінили новинку, розроблену колишніми оборонщиками.

Для зацікавлених — адреса радіотехнічного заводу: Чернівці, вул. Хотинська, 41, тел. 2-54-41.

Василь БАБУХ.

ЛАНЦЮГИ...

Мешканець Берестечка, що на Волині, 66-річний Пилип Романюк розпочав у Луцьку тижневе голодування. Оперезавшись навхрест ланцюгом, він вимагає передачі берестецької Троїцької церкви під крило УПЦ Київського Патріархату. Якщо це не допоможе, має намір мандрувати до Києва.

...І ПИВО

На Горохівському пивзаводі випущено першу партію баварського пива — 6 тисяч літрів. Обладнання було закуплене навесні у німецько-угорської пивоварної фірми «ХБХ-шкала». Її спеціалісти провели монтаж і наладку, стежили за процесом бродіння. Перша партія виготовлена з німецької сировини. Нині щодоби у продаж надходитиме 2 тисячі літрів баварського пива.

Богдан БЕРЕКЕТА.

СКАНДАЛ У ДВОРЯНСЬКОМУ СІМЕЙСТВІ

Дехто у Дворянських зборах півдня України (Одеса) раптом засумнівався у приналежності їхнього предводителя, князя Арутинського-Долгорукого до дворянського роду. На сепаратних зборах князеві відмовили у предводительстві. Він саме був за кордоном. Повернувшись додому, князь скликав конференцію, де й показав документи, що засвідчують його родове дворянство. Більшість учасників конференції висловилася за те, щоб позбавити «розкольників» членства у Дворянських зборах. Князь вчинив милосердно: можливо, людей неправильно інформували? Отже, з кожним змовником розбереться спеціальна комісія.

Георгій ВОРОТНЮК.

ГОЛОС України

хньому селі
ькі примі-
ство продало
середньої
е не п'ють,
а голові
ства цими
за 640 тисяч
га».

ВЛЕНКО.
бласть.

ВІР'Ї

ні. І це доб-
ь нас з еко-
що у напів-
сторі там чи
атів наших

ОЦЕНКО.

вич Видутов
і «Петровсь-
вадцяти літ.

ИЧЕНКА.

СНИ

РАВДА,

е члени орг-
про те, що
ться лише в
ах. — ним
няні дні все

участь у фе-
ль-93» вже
Франка з Ки-
аньковецької
діжний театр
з Галичини.
естивалю бу-
театральні
, серед яких
тангова, Ве-
ний театр із
. Мають на-
фестивалі
Старий те-
атр Мен Та-
тр пластики
французький
, іспанський
три мисте-
з США.

а КОСИЙ.

Продиктовано в номер

Я ДО ТВОГО СЕРЦЯ КЛАДКУ ПРОКЛАДУ

Завтра о 13.20 1-й канал УТ і «Останкіно» провадять телеміст за участю народних депутатів України і Росії. Телеміст триватиме 40 хвилин. Його організатори — Держтелерадіокомпанія України та телекомпанія «Останкіно» при сприянні міжнародної організації «Інтерньюс» і Центру творчого телебачення (Київ). Ведучі — В. Пасак, В. Познер.

Це — перший телеміст із запланованої серії, що має назву «Від столиці до столиці», тож надалі такі телемости пов'яжуть Київ з іншими столицями Європи й Америки.

Власн. інф.

СТУДЕНТИ ПРО САМОВРЯДУВАННЯ

Вчора у приміщенні Будинку Учителя розпочала свою роботу науково-практична конференція «Проблеми розвитку студентського самоврядування в Україні». Участь у конференції беруть представники всіх студентських організацій і профспілок, спеціалісти Міністерства освіти, Міністерства у справах молоді і спорту, Київської міської держадміністрації. Конференція сьогодні продовжить роботу.

Прес-служба УСС.

ШТРАФ — НА МІСЦІ

На дорогах Запорізької області порушники тепер платять штрафи не через ощадбанк, а прямо в руки інспекторам ДАІ. Це розпорядження представника Президента в області Ю. Бочкарьова. Перевага нововведення ще й у тому, що ніхто з транзитників-порушників не уникне стягнень, особливо на трасах Москва — Сімферополь та Одеса — Ростов-на-Дону. Якщо хтось відмовлятиметься платити, працівники ДАІ затримуватимуть посвідчення на право керування транспортом.

Хочеться сподіватися, що порядку на дорогах побільшає. Тим часом надійшло повідомлення: на слизькій дорозі перекинувся «Ікарус» маршруту Слов'янськ — Бердянськ, один пасажир загинув.

НОВІ СТОСУНКИ

Угоду про співробітництво Запоріжжя і Києва підписали глави адміністрацій Ю. Бочкарьов та І. Салій. Необхідність такого кроку обумовлена прагненням знайти нові форми економічного та культурного співробітництва на міжрегіональному рівні, оскільки старі структури відмерли, а двом крупним промисловим центрам стає дедалі важче без сталих зв'язків. Угода передбачає співпрацю при створенні спільних підприємств, допомогу підприємствам у реалізації договорів на постачання сировини, матеріалів та готової продукції. Готуються угоди з іншими областями.

Олександр МИХАЙЛЮТА.

ЩЕ ЧУМИ НЕ ВИСТАЧАЛО

Захворювання свиней на класичну чуму зафіксовано у приміському радгоспі «Зоря» поблизу Кіровограда. Відгодівельний комплекс було створено на кошти кількох підприємств, для забезпечення м'ясом їхніх трудових колективів. Тут утримувалося до 8 тисяч тварин, тепер — лише три тисячі, та й ті підуть на забій. Комплекс відновить роботу, можливо, аж на весну.

Микола ВОЛОК.

ПОТЕПЛІШАЄ СТАРЕНЬКИМ

Представник Президента у Ріпкинському районі (Чернігівщина) А. Гарус розпорядився безкоштовно видавати одиноким громадянам, які перебувають на обліку в соцзабезі, куфайки та панчохи. На це виділено майже 300 тис. карбованців.

Сергій ПАВЛЕНКО.

НЕЗАКОРДОННА ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА

Недавно представники Чернівецького радіотехнічного заводу подарували обласній лікарні свій новий виріб — медичне багатофункціональне ліжко, пристосоване для реабілітації важкохворих, котрі втратили рухливість певної групи органів. За допомогою простих регуляторів пацієнта можна утримувати у потрібному положенні. Лікарі високо оцінили новинку, розроблену колишніми оборонщиками.

Для зацікавлених — адреса радіотехнічного заводу: Чернівці, вул. Хотинська, 41, тел. 2-54-41.

Василь БАБУХ.

ЛАНЦЮГИ...

Мешканець Берестечка, що на Волині, 66-річний Пилип Романюк розпочав у Луцьку тижневе голодування. Оперезавшись навхрест ланцюгом, він вимагає передачі берестецької Троїцької церкви під крило УПЦ Київського Патріархату. Якщо це не допоможе, має намір мандрувати до Києва.

...І ПИВО

На Горохівському пивзаводі випущено першу партію баварського пива — 6 тисяч літрів. Обладнання було закуплене навесні у німецько-угорської пивоварної фірми «ХБХ-шкала». Її спеціалісти провели монтаж і наладку, стежили за процесом бродіння. Перша партія виготовлена з німецької сировини. Нині щодоби у продаж надходитиме 2 тисячі літрів баварського пива.

Богдан БЕРЕКЕТА.

СКАНДАЛ У ДВОРЯНСЬКОМУ СІМЕЙСТВІ

Дехто у Дворянських зборах півдня України (Одеса) раптом засумнівався у приналежності їхнього предводителя, князя Арутинського-Долгорукого до дворянського роду. На сепаратних зборах князеві відмовили у предводительстві. Він саме був за кордоном. Повернувшись додому, князь скликав конференцію, де й показав документи, що засвідчують його родове дворянство. Більшість учасників конференції висловилася за те, щоб позбавити «розкольників» членства у Дворянських зборах. Князь вчинив милосердно: можливо, людей неправильно інформували? Отже, з кожним змовником розбереться спеціальна комісія.

Георгій ВОРОТНЮК.

Резонанс

ВУЗ — НЕ ЗВІРОФЕРМА

З ректором Львівського торгово-економічного інституту К. Пирожаком я зустрілася на його прохання у госпіталі, у відділенні невідкладної терапії. Не найкраще місце для інтерв'ю, але обставини змусили людину із складним серцевим захворюванням негайно дати пояснення з приводу подій в інституті («Голос України» від 9 грудня ц. р., «Вуз з молотка: хто швидше!»). Річ у тім, що в. о. ректора Г. Пугачевський та проректор Я. Гончарук всупереч волі трудового колективу вживають заходів щодо перетворення вузу у так зване «спільне підприємство». Г. Пугачевський зробив спробу дезорієнтувати колектив, заявивши, що й ректор поділяє цю ідею. Осередок НРУ оголосив в інституті стан страйкової готовності для захисту колективу від можливих переслідувань, адже Укоопспілка запланувала тотальну перевірку інституту. Конфліктну ситуацію було розглянуто на засіданні Ради крайової організації Руху, яка має намір винести це питання на сесію обласної Ради народних депутатів.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.

Реалії

КОМЕРЦІЯ ЗА ДЕРЖАВНИЙ РАХУНОК

Так і не вдалося Херсонському суднобудівному-судноремонтному заводу імені Комінтерну поправити своє фінансове становище. Створюючи спільне українсько-турецьке підприємство, херсонці планували одержати від експлуатації лише одного суховантажу кілька мільйонів доларів. Судна комінтернівців успішно працюють на морських лініях Чорного і Середземного морів, але за два роки спільної діяльності в Україну не надійшло жодного цента. Гроші зберігаються у банках Стамбула і не надходять ні в Державний валютний фонд України, ні у фонд облради. При цьому судна спільного підприємства нерідко заходять до Херсонського порту і заправляються пальним за державними розцінками. Попередні підрахунки показали, що лише на цьому держава втратила протягом нинішнього року 150 тисяч доларів. Не вийшло ділового співробітництва у комінтернівців і з однією з фірм Каїру, якій було передано для експлуатації пасажирський теплохід. Тепер доведеться шукати причини збитків фінансовим органам.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.
Херсон.

Оказії

ЗАВЕЛИСЬ У МАТРАЦАХ ДОЛАРИ

Доки іноземні студенти, які навчаються в Сумському фізико-технологічному інституті, здобували знання на лекціях, бригада санстанції вилучила їх матраци з гуртожитку для планової дезинфекції. Не важко уявити, як здивувався невідомий поки що працівник служби здоров'я, коли під чохлом двох матраців він надибав на купу валюти — 2300 доларів США. Здивування було таким сильним, що заклинило всі інші почуття, в тому числі й совість. Принаймні й дотепер вона не повернулась, як і гроші.

Віталій МАКСЮТЕНКО.
Суми.

Ракурс

ЦАРИЦЯ НОЧІ

Подивившись на це фото, ви станете свідком дива. У Чернівецькому ботанічному саду розцвіла «цариця ночі» — кактус селеніцереус. Рідко кому на віку випадає помилуватися цією чарівною квіткою. Її краса скороминуща — розкривається удосвіта і в'яне з першими променями сонця. Кажуть, коли у Братиславському ботанічному саду розкривається селеніцереус, люди вишиковуються в черги, аби подивитися на те божественне видовище. Побільше б таких черг!

Фото Василя БАБУХА.

Чернівці.

Коротко

КОЖЕН СОБІ НА УМІ

Виконком Уманської міськради представникам міської організації Руху та інших демократичних угруповань, які домагаються демонтажу пам'ятника Леніну, радить зачекати до референдуму, під час якого одночасно пройдуть вибори мера. Референдум покаже, що думає з приводу пам'ятника народ, а мер покаже, що думає він з приводу результатів референдуму.

Лідія ТИТАРЕНКО.
Черкаси.

ДАР МУЗЕЄВІ

Бібліотекар і архіваріус українського православного культурного осередку святого Володимира у Канаді Микола Ворон передав для музею-садиби Лесі Українки у Колодяжному (Волинь) нові видання, видруковані у Торонто. Це ілюстрована книга «На пошану Лесі Українки», «Збірник матеріалів на святкування 100-річчя з дня народження Лесі Українки» і збірник «На крилах пісень» на слова поетеси, ювілейне видання Союзу українок.

Богдан БЕРЕКЕТА.

ФЕРМЕРСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ

Про те, як фермер з Нового Бугу М. Рашкин женив свого сина Вадима, повідомила миколаївська газета «Южная правда». До вінця молоді їхали не на «Волзі», а на уквітчаній бричці, запряженій парою баских коней, а правив ними інспектор ДАІ Б. Боднарук. А за весільним столом батько повідомив молодим: щоб було де жити й дітей ростити — беріть з мого наділу 11 гектарів. Син і невістка були щасливі.

ПОГОДА

19—20 грудня в Україні без опадів, подекуди туман, паморозь, завтра у північно-західній половині слабка ожеледь, вітер слабкий. Температура вдень 0—6 градусів морозу, на заході і півдні 0—5 градусів тепла, вночі 6—12, у центральних областях і на північному сході до 17 градусів морозу. Завтра у північно-західній половині підвищення температури на 3—5 градусів.

По Київській області сьогодні вдень без опадів, місцями туман, паморозь, вітер слабкий. Температура 0—5 градусів морозу.

Фото Леоніда ПІДЛУЖНОГО.

Ради і приватизація

«ВЛАСНІСТЬ ТЕЖ МАЄ ВЛАДУ НАД ДУШЕЮ...»

НАША держава переживає складний, переломний період. Рік, що минув після здобуття незалежності, був наповнений напруженою роботою у всіх сферах, подоланням численних проблем, що стримували поступ уперед. Україна, її громадяни твердо стали на шлях побудови цивілізованої європейської держави і з цього шляху вже не зійдуть. Та одних закликів і віри у «світле майбутнє» мало — потрібні воля до перетворень і єдність, напружена праця і громадянський мир. Не можна допустити, щоб будівництво нового українського дому підмінялося суперечками й претензіями, взаємними звинуваченнями, політичними іграми. Обстановка в економіці закликає до розважливості і зваженості.

Коли говорити відверто, народне господарство республіки та нашого регіону зокрема дедалі глибше втягується в безодню глибокої кризи. Не зупинено спад виробництва, в області він становить понад вісім відсотків, посилюються інфляція та нестримне зростання цін. Купон знецінився на 40—50 відсотків. Збільшуються безробіття та кількість невлаштованих. Відбувається диференціація суспільства за рівнем доходів. Дуже багато людей змушені переглядати свої життєві плани, змінювати професію і навіть психологію в цілому. Що й казати: ринок, помилки в реформах ставлять серйозні вимоги до кожного з нас. І було б нечесно казати, що незабаром стане легше. Пік кризи ще не минув. Попереду — наступне підвищення цін, важка зима. Болісна структурна переорієнтація економіки, що істотно відіб'ється на життєвому рівні.

Де ж вихід? Підкоритися обставинам чи повернутися назад? Ні! Потрібно наполегливо оволодівати новими методами управління, шукати й знаходити оптимальні рішення, які враховують зміни, що відбуваються в політичній та економічній сферах. При цьому використовуючи все цінне, корисне з попереднього досвіду. Ми можемо й зобов'язані працювати й жити краще, достойніше, вільніше. Кожен громадянин нашого суспільства має право на економічне самовираження, матеріальний і духовний достаток, на той рівень споживання, який повною мірою відповідає його професійному досвіду, фізіологічним та моральним потребам. І чим швидше ми прийдемо до вільної, соціально орієнтованої ринкової економіки, тим швидше настане стабільність, тим надійніші, міцніші будуть виробничі й соціальні відносини, а значить — здоровішим стане тонус суспільства.

НАЙВАЖЛИВІШИМ кроком на цьому шляху стане приватизація власності, яка розгортається в республіці, у нас в області. У ході приватизації треба буде реформувати відносини власності, перетворити її з «нічиєї» на власність виробника, справді зацікавленого у підвищенні її віддачі. Та це лише половина справи. Завдання полягає в тому, щоб на повну силу запрацювали економічні інтереси, відбулася переорієнтація виробництва на потреби людини, а управління ним відбувалося не через команди, а відповідно до економічних законів.

Добитися цього буде непросто — і через нашу психологію, і через те несприятливе тло, на якому розгортається приватизація. Скажу для прикладу, що для її успішного проведення потрібно кілька десятків законів, яких ще немає. Як і багато чого іншого: національної валюти, сталих виробничих зв'язків, ефективної ринкової інфраструктури, без яких успішний процес приватизації малоймовірний. Адже потрібна не просто зміна вивіски «державний» на «приватний», а глибоке реформування відносин у ланцюжку: обмін — розподіл — споживання, а також підвищення ефективності виробництва. Приватизація заради приватизації, а не заради конкретного підприємства, конкретного трудівника навряд чи принесе користь. Скоріше навпаки — «кавалерійська атака» — на власність за умов фінансової кризи може призвести до серйозних економічних та соціальних потрясінь, чого не має права допустити будь-яка держава, що себе поважає. З огляду на це обласна Рада народних депутатів разом з обласною державною адміністрацією прагнуть забезпечити реалістичний підхід до приватизації, ретельне врахування її плюсів та мінусів, суворе дотримання законодавства в інтересах громадян та регіону в цілому. Дніпропетровська область за своїм потенціалом, структурою виробництва — особливо складний регіон. Тут зосереджені величезні фонди чорної металургії, оборонної промисловості, машинобудування. Велика питома вага соціальної сфери. До того ж багато які підприємства морально й фізично застаріли, потребують оновлення. Жодному приватнику це не під силу. Тут потрібна вельми істотна допомога держави, об'єднання зусиль.

Ось чому Ради всіх рівнів сьогодні орієнтовані на комплексний диференційований підхід до приватизації: не можна підготувати якусь стандартизовану програму; і до способів приватизації, і до умов її проведення треба підходити творчо, спираючись, звичайно ж, на єдину нормативну базу.

Її підгрунтя вже закладено Верховною Радою та Кабінетом міністрів України. Є програма приватизації, визначено органи управління нею. Аналогічну роботу проводять і в регіонах. Зокрема, в нашій області у грудні сесія обласної Ради, як і передбачено законом, затвердить конкретну програму приватизації комунальної власності. Вже створено орган управління приватизації та позабюджетний фонд приватизації.

Всю роботу буде координувати створена з числа депутатів спеціальна контрольна комісія обласної Ради. У її віданні перебуватиме весь комплекс питань перетворення власності, захисту інтересів регіону та громадян. Очолює комісію досвідчений керівник, заступник директора «Криворіжсталі» В. Соколовський. До роботи комісії залучатимуться практики, вчені, експерти. Ми зробимо все, щоб приватизація проходила гласно, без таємниць, спираючись на тісний зв'язок з громадськістю, трудовими колективами, а головне — давала практичні, а не міфічні результати.

СЬОГОДНІ стрижнем нашої економічної політики має стати продовження економічних реформ на основі збереження їх соціальної підтримки, підтримки всіх потенціально життєздатних виробників товарів та послуг, розвитку внутрішнього та освоєння зовнішнього ринку, поступової адаптації економічних суб'єктів до вимог ринкової економіки. Підкреслюю, поступової. Наше суспільство й так пережило надто багато шоків, щоб витримати ще один — приватизаційний.

Формування нового Кабінету міністрів вселяє надію, що віднині реформи підуть і більш цілеспрямовано, і комплексно. А не так, як донедавна, коли вимоги про прискорення приватизації з боку вищих економічних ешелонів у дивний спосіб поєднувалися з затримкою цими ж ешелонами поділу власності в республіці на загальнодержавну та комунальну.

І ще про немаловажне. Останнім часом у нас з'явилося чимало людей, які прагнуть будь-що розбагатіти, стати власниками. Само по собі це прагнення похвальне, заслуговує на підтримку, якщо грунтується на дотриманні правових та етичних вимог. Як відзначав Ральф Емерсон, «власність також має владу над душею і впливає на її великі поривання». Та, на жаль, є чимало фактів, коли на догоду комерційним структурам перепрофілюються школи, дитячі садки, житло, інша соціальна інфраструктура. Мов гриби після дощу, множаться, витісняючи необхідні людям служби, різноманітні офіси, представництва, консультативні фірми тощо. Звичайно, їхні інтереси враховувати теж необхідно. Але місцеві Ради зобов'язані всебічно враховувати потреби і широких верств, і підприємців, зобов'язані знайти золоту середину, захистити інтереси виробників, і споживачів. Та коли хтось із хвацьких комерсантів відбирає об'єкти у народної освіти, то він відбирає у нашого майбутнього, в культури — нашої духовності, в спорту й медицини — у нашого здоров'я. Такі «реформи» не можуть йти на благо держави.

У процесі приватизації ми маємо пам'ятати — переможе той устрій, який принесе достаток у кожну сім'ю, а не відбере у неї останнє. Успіх принесуть лише зваженість, тверезий розрахунок, політична злагода й напружена праця.

Віктор БОГАТИР,
голова Дніпропетровської обласної Ради народних депутатів.

ФУНДАЦІЯ ПРОПОНУЄ ОБ'ЄДНАТИСЯ

Нещодавно відбулося спільне засідання Ради Опікунів та Управи Української Правничої Фундації за участю деяких відомих українських юристів з України та закордону. Обговорювалось питання про створення в Україні єдиної професійної організації українських юристів. Всі учасники обговорення були одностайні в необхідності існування в Україні такої організації. Учасники засідання ухвалили текст Звернення «До всіх об'єднань юристів в Україні», який і пропонуємо увазі читачів.

ЗВЕРНЕННЯ
До всіх об'єднань юристів України

Передумовою розбудови в Україні правної держави є запровадження в життя принципу незалежності юридичної професії. Здійснити таке завдання спроможне лише сильне, побудоване на демократичних засадах громадське об'єднання юристів, що згуртувало б всю юридичну громадськість довкола цієї ідеї.

За останні два роки в Україні було створено цілу низку громадських правничих організацій, найбільш знаними серед яких є Спілка юристів України, Спілка адвокатів України та Асоціація українських правників. Зусиллями цих трьох організацій було засновано Українську Правничу Фундацію та Фонд юристів України. Важливим кроком до об'єднання стало проведення в жовтні 1992 року Першого світового конгресу українських юристів, який засвідчив готовність українських юристів до спільної праці у державотворенні і прислужився грунтом для організаційного поєднання їхніх зусиль.

В Україні, як і в інших країнах світу, має існувати єдина незалежна організація юристів, яка могла б включити в себе правників з усіх ділянок юридичної діяльності. Її створення дозволило б запровадити такі наріжні принципи юридичної професії, як незалежність, фаховість та моральність, сприяло б піднесенню авторитету правника в українському суспільстві, надало б можливість започаткувати єдині професійні етичні норми та запобігти штучному поділу на етику прокурорську, судову, адвокатську тощо.

З огляду на це звертаємося до Спілки юристів України, Спілки адвокатів України, Асоціації українських правників та інших об'єднань з пропозицією провести найближчим часом спільне засідання керівних органів цих організацій з метою вироблення концепції та механізму створення єдиного громадського професійного об'єднання юристів України.

Сергій ГОЛОВАТИЙ, президент Української Правничої Фундації, народний депутат України; Юрій АЙВАЗЯН, віце-президент Української Правничої Фундації; Іван ГЕВКО, Христина МАЦІВ, Віктор НІКАЗАКОВ, Володимир СУМІН, Галина ФРІЛАНД, члени Управи Української Правничої Фундації; Федір БУРЧАК, Олександр ЄМЕЦЬ, Михайло КОСТИЦЬКИЙ, Віталій КРЮКОВ, Василь КИСІЛЬ, Михайло МИХЕЄНКО, Василь ОНОПЕНКО, Дмитро ПРИТИКА, Ольга СКАКУН, Олександр СВЄТЛОВ, Євген СТРЕЛЬЦОВ, Василь ТАЦІЙ, Володимир ЧЕРНИШ, Віктор ШИШКІН, Юрій ШЕМШУЧЕНКО, Леонід ЮЗЬКОВ, члени Опікунської Ради Української Правничої Фундації.

КАРТИНИ ПІШЛИ ЗА БЕЗЦІНЬ,

АЛЕ НАВІТЬ ЦІ ВАЛЮТНІ «КРИХТИ» ДЕРЖАВА ДОСІ НЕ ОДЕРЖАЛА

Справді, шокуючі факти з діяльності попереднього керівництва Мінкультури повідомив на прес-конференції, яку скликала постійна Комісія ВР України з питань культури і духовного відродження, її голова Лесь Танюк.

Виявляється, з «благословення» Мінкультури незаконно продано 45 робіт, що експонувалися в Мюнхені на виставці «В тіні серпа і молота» і, по суті, контрабандою потрапили туди. Адже першого разу фургон з картинами українські митники з Мостиської завернули — через погано оформлені документи. І лише після того, як тодішній міністр культури п. Лариса Хоролець дала дозвіл на вивіз цих робіт — листом за власним підписом — фургон перетнув кордон.

Щоправда, з Німеччини він повернувся без картин. За словами Леся Танюка, 45 з них продали за 28 тисяч німецьких марок, хоча кожне з полотен коштує 300—400 тисяч. Але навіть і ці валютні «крихти» Мінкультури досі не одержало.

Схоже, що цим гендлем займеться Прокуратура України, куди Комісія з питань культури й духовного відродження передала відповідні матеріали.

Станіслав ГУК.

Завтра — День міліції

ТОРІК на початку грудня доводилося з'ясовувати у Міністерстві внутрішніх справ, чи справді в української міліції з'явилося професійне свято — 20 грудня, з нагоди річниці з дня прийняття Закону «Про міліцію». Відповідь була із ноткою розчарування: пропозиції про встановлення такого свята «на гору» подали, але відповідного офіційного рішення немає. Отож, переважна частина стражів правопорядку за інерцією продовжувала «робити собі свято» 10 листопада, деякі національно свідомі пристосовувалися до 20 грудня, а окремі не минали обидві дати...

Цього року, можна сказати, нарешті дочекалися. 17 листопада Президент України підписав Указ «Про День міліції». Свято щорічно відзначатиметься 20 грудня.

Певен, завтра відповідно до другого пункту президентського Указу в Києві, Сімферополі, Севастополі, обласних і районних центрах, містах обласного підпорядкування відбудуться урочисті заходи. Хоча святом на нашій вулиці у нинішній криміногенній обстановці їх не назвеш. Починається воно насамперед із самоосмислення міліцією своєї ролі у незалежній державі, яка хоче бути правовою, справжнього професіоналізму, самоочищення... Отож, вітаючи працівників органів внутрішніх справ зі святом, ми вирішили обійтися без фанфарних виступів на адресу іменинників. Натомість хай лунає ділове правдиве слово про наболіле. З цього починається свято на нашій вулиці.

Анатолій БЕНЬ,
спеціальний кореспондент «Голосу України» з прав людини.

ОЧИЩЕННЯ

ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ВІД СПІВРОБІТНИКІВ, ЯКІ СВОЇМИ ДІЯМИ ДИСКРЕДИТУЮТЬ ЗВАННЯ ПРАЦІВНИКА МІЛІЦІЇ

Останнім часом на Волині ведеться багато розмов про зловживання в органах внутрішніх справ. Ходять чутки, що окремі працівники міліції займаються хабарництвом, незаконно будують особняки і дачі, спекулюють автомобілями, з метою наживи їздять за кордон... У місцевій пресі з'являються повідомлення про нові призначення. А що відбувається насправді? Це і стало темою розмови з начальником обласного управління внутрішніх справ Волині генерал-майором міліції Володимиром БОРОДЧУКОМ.

— Нині в діяльності органів внутрішніх справ області широко впроваджуються нові форми й методи роботи з кадрами, утверджується курс на безперервне, систематичне і цілеспрямоване виховання працівників міліції в дусі законності, вірності присязі, професійному обов'язку та ідеям розбудови незалежної правової держави. Тих працівників, які своїми діями дискредитують звання рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, звільняємо,— почав розмову Володимир Костянтинович.

— Чи не можна назвати конкретні факти й імена тих, хто звільнений? І за що?

— Можна. Перевіркою було встановлено, що працівники стаціонарного спецпоста міліції Ратнівського райвідділу внутрішніх справ капітан міліції Володимир Мерчук, старші інспектори дорожньо-патрульної служби ДАІ лейтенант міліції Петро Кручик, молодший лейтенант міліції Іван Антонюк, інспектор ДАІ старший сержант міліції Іван Філіпчук займалися поборами з водіїв і пасажирів транспортних засобів, які виїжджали за межі України, брали хабарі. Ці працівники звільнені з роботи, матеріали на них передані в прокуратуру області. Буду самокритичний. Не все гаразд у нас у слідчому підрозділі міліції. В цьому році на одинадцять слідчих накладено дисциплінарні стягнення, а трьох звільнено з роботи. Колишня слідча Луцького райвідділу Антоніна Кратик фактично вчинила злочин. Ситуація з кадрами викликає занепокоєння. За одинадцять місяців цього року майже 300 працівників проти 180 минулого року притягнуто до дисциплінарної відповідальності, проти восьми порушено кримінальні справи, двох засудили народні суди.

— Володимире Костянтиновичу, справді, факти тривожні. Та повинен же хтось із керівного складу органів внутрішніх справ за такі неподобства нести персональну відповідальність? Не вірю, щоб керівництво не знало, що діється. Чи, як завжди, винен стрілочник?

— Визнано незадовільною роботу з кадрами заступника начальника УВС полковника Анатолія Пестова. Звільнено з роботи заступника начальника Горохівського РВВС капітана міліції Миколу Старчука, слідчого з Любешова капітана міліції Юрія Пархоменка, оголошено сувору догану підполковнику Миколі Мельнику. За зловживання службовим становищем звільнений з органів внутрішніх справ начальник автогосподарства господарського відділу УВС майор Яків Боблях.

Наша область межує з Польщею. Бажаючих поїхати за кордон, як ми кажемо, на «базар», дуже багато. І чимало людей хочуть це зробити спрощено. А точніше — незаконно. Є випадки, коли в цій справі допомагали працівники міліції. Наприклад, начальник відділення паспортної роботи, віз і реєстрації Любомльського РВВС Віктор Фельмецгер видавав деяким громадянам України фіктивні документи на право переходу державного кордону з Республікою Польща у спрощеному порядку.

— Ви обнародуєте те, про що раніше не заведено було говорити. Думаю, що очищення міліцейських рядів від нечесних і непорядних працівників викличе в людей тільки довір'я до органів внутрішніх справ. Я, наприклад, знаю, що з вашим поверненням на Волинь у людей з'явилася надія на зміцнення законності і правопорядку в області. Вечорами на вулицях міст і сіл можна бачити міліцейські патрулі, створені підрозділи кінної міліції...

— Враховуючи нестачу сил і засобів для охорони громадського порядку, з ініціативи УВС обласна державна адміністрація прийняла рішення про створення принципово нового громадського формування — «Варти порядку». В її рядах уже понад 6 тисяч чоловік, які сприяли затриманню 30 злочинців і 325 правопорушників. Ми підтримали ініціативу групи ветеранів праці про створення в області громадянських судів. Відбулося перше засідання цієї групи. Утвердженню рішучого курсу волинської міліції на безкомпромісну боротьбу із злочинністю, безперечно, сприятиме й фонд «Правопорядок». Колективні господарства Луцького району переказали на потреби райвідділу міліції чималі кошти на утримання дільничних інспекторів, виділили їм породистих коней. Держадміністрація Ковельського району закупила для працівників правоохоронних органів 10 автомобілів «Волинянка». Луцька міська Рада знайшла можливість для додаткового збільшення чисельності міліції в обласному центрі. Так ось спільними силами ми можемо захистити права і законні інтереси волинян.

Розмову вів
Богдан БЕРЕКЕТА,
власний кореспондент «Голосу України».

НАВКОЛО продажу зброї та перспектив щодо володіння нею громадянами нині вирують численні дискусії. Про те, що декілька військових частин Міністерства оборони України продавали нарізну вогнепальну зброю, говорив на шостій сесії Верховної Ради народний депутат України Т. Нагулко. Зробив він це вчасно, бо незаконне поширення вогнепальної зброї викликає велику занепокоєність громадян, а особливо міліції. В Україні стрімко зростає рівень злочинності. А найзухваліші злочини, як показує практика, скоюються саме з використанням вогнепальної зброї та вибухівки. Вже в цьому році кількість злочинів, скоєних в Україні із застосуванням вогнепальної зброї, перевищує 400. Тобто порівняно з минулим роком зросла більш як на 34 відсотки.

Люди з рушницями—не до добра?

Яким чином ця зброя незаконно потрапляє до рук злочинців?

Останнім часом значно почастішали випадки нападу на військовослужбовців та працівників міліції з метою заволодіння їхньою зброєю.

Велику тривогу викликає незадовільний стан справ із збереженням зброї та боєприпасів у деяких військових частинах та підрозділах Міністерства оборони України.

Дуже часто зброя та боєприпаси нелегально потрапляють до нас із сусідніх країн СНД, особливо із зон збройних конфліктів. Як не прикро, але не зменшується кількість випадків викрадення зброї на підприємствах, в організаціях, навчальних закладах.

Хочу запевнити: співробітники міліції не сидять склавши руки. За останні кілька років міліція щорічно вилучала з незаконного володіння десь 2 тисячі одиниць вогнепальної зброї, понад 30 тисяч штук боєприпасів. У цьому році на території України в березні, липні та серпні органи внутрішніх справ у три етапи провели операцію «Зброя», під час якої вилучили вже 3879 одиниць вогнепальної зброї, з них: 2 гранатомети, 9 кулеметів, 64 автомати, 252 пістолети, 177 карабінів, 111 малокаліберних гвинтівок. А ще — більш як 82 тисячі штук набоїв до цієї зброї.

До речі, сьогодні на законних підставах в особистому володінні громадян є понад 600 тисяч мисливських рушниць, близько 4 тисяч одиниць довгоствольної нарізної зброї. Мати в особистому користуванні автомати та пістолети приватним особам чинне законодавство не дозволяє. Сьогодні інвентаризуємо всю нарізну вогнепальну зброю, яка є на руках у громадян. З'ясовуємо законність її придбання. У зв'язку з цим дозволів на її придбання тимчасово не видаємо.

Оскільки мисливська зброя надходила до магазинів у обмеженій кількості, починаючи з грудня 1987 року за погодженням із МВС та Міністерством оборони колишнього СРСР, Тульський збройовий завод почав поставку в торговельну мережу карабінів військового зразка типу ОПСКС (мисливський промисловий самозарядний карабін Симонова), СВТ (самозарядна гвинтівка Токарєва), Ко-44 (карабін зразка 1944 року) і Ко-28 (карабін зразка 1938 р.) калібру 7,62 мм. З 1991 року такі карабіни стали надходити також з Іжевського механічного заводу і складів артозброєння Міністерства оборони. На збройових заводах з цих карабінів знімали штик-ніж. За технічними даними зазначені карабіни практично не відрізняються від мисливської вогнепальної нарізної зброї. З 1991 року такі карабіни почали продавати членам мисливських товариств та мисливським магазинам безпосередньо військові частини за нарядами військових округів та за дозволами органів внутрішніх справ. Оплачували вартість зброї у військових частинах.

Тепер цей порядок значно спрощено. Для того, щоб придбати зброю, уже не треба обов'язково бути членом якогось мисливського товариства або артілі, що спеціалізується на відстрілі тварин. Громадянинові відповідного віку достатньо лише отримати дозвіл у міліції за місцем проживання.

Наша Верховна Рада законодавчо дозволила виготовляти та реалізовувати військову зброю тільки державним підприємствам, а мисливським і спортивним підприємствам на підставі ліцензій, що їх видаватимуть органи, які уповноважить на це Кабінет міністрів України.

Постановою № 576 від 12 жовтня цього року Кабінет міністрів України затвердив Положення «Про дозвільну систему». Цей документ встановлює особливий порядок виготовлення, придбання, зберігання, перевезення, обліку й використання спеціально визначених предметів, матеріалів і речовин, а також відкриття та функціонування окремих підприємств, майстерень і лабораторій з метою охорони інтересів держави та безпеки громадян.

Ми ж підготували інструкцію «Про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку перевезення і використання вогнепальної зброї, набоїв до неї, вибухових матеріалів та інших предметів, що є об'єктом дозвільної системи». Найближчим часом її вочевидь затвердить Кабінет міністрів України. І таким чином буде остаточно розставлено всі крапки над «і».

Ні для кого не секрет, що окрім військовослужбовців Міністерства оборони, Національної гвардії, Держкомкордону, працівників Служби безпеки та Міністерства внутрішніх справ, право носити зброю мали й певні службові особи. 12 жовтня цього року Постановою № 575 Кабінету міністрів України затверджено порядок застосування вогнепальної зброї. Цей документ якраз стосується службових осіб, які мають право на володіння вогнепальною зброєю. У ньому обумовлено перелік випадків, коли службові особи мають право застосовувати як крайній захід зброю. При цьому зазначено, що в усіх випадках вона може й повинна бути застосована не тільки для особистого захисту, але й для захисту громадян, коли їхньому життю або здоров'ю загрожує небезпека.

26 жовтня з'явився ще один цікавий документ — це Постанова Кабінету міністрів України № 597. Згідно з нею працівникам міліції дозволено під час охорони громадського порядку застосовувати як спецзасоби балончики та пістолети із сльозоточивим газом типу КО ГАЗ-5001, який розроблено на основі лакриматора СІ-ЕС, зокрема й імпортного виробництва.

Треба сказати, що МВС України завжди розуміло й розуміє бажання наших громадян забезпечити безпеку свою та своєї сім'ї, зберегти свою власність від злодіїв, захистити себе на безлюдній вечірній вулиці. А тому в інтересах людей ми вийшли з пропозиціями до Кабінету міністрів України про надання усім громадянам дозволу на володіння газовою зброєю.

Процес демократизації суспільства — явище незворотне, а тому, думаю, що не за горами той час, коли кожен громадянин суверенної України матиме право й на придбання короткоствольної вогнепальної нарізної зброї.

Валентин НЕДРИГАЙЛО,
заступник Міністра внутрішніх справ України, начальник міліції громадської безпеки, генерал-лейтенант міліції.

НАЙМАНЕЦЬ

КЛАПТИК документа — це все, що залишилося від льотчика Олександра з м. Ставрополя, збитого в небі Карабаху. Юрію Біличенкові, котрий також воював на боці Азербайджану, пощастило більше. Три місяці тому його «МіГ» збили над селом Мехмана Мардакертського району НКР, але пілотові вдалося катапультуватися.

Капітан ВПС Біличенко Юрій Вікторович, 1966 року народження, уродженець Полтавської області України. В 1987 році закінчив вище льотне військове училище у Воронежі. В цьому ж році був направлений служити в Азербайджан. П'ять років охороняв повітряні кордони з Туреччиною та Іраном.

У слідчому ізоляторі КДБ м. Степанакерта з ним розмовляє наш спеціальний кореспондент В. САВИЧЕВ.

— **Юро, з чого все почалося?**

— У квітні 92-го приїхали кадровики й оголосили, що полк буде розформовано.

Наказ на звільнення підписано, квиток до Києва лежав у кишені. Я твердо думав ще в цивільній авіації політати років десять-п'ятнадцять.

— **Що тобі пообіцяли?**

— Квартиру, гроші...

— **Скільки?**

— П'ять тисяч. Доларів.

— **У якій формі укладався контракт?**

— В усній.

— **І тебе жодного разу не обдурили?**

— До першої платні я так і не долітав — мене збили.

— **Які стосунки між товаришами по службі склалися у вашому новому бойовому підрозділі? Усе було, як раніше?**

— Ні, звичайно. Взагалі ескадрилья — це сім'я. А тут... ніхто ні про кого до пуття нічого не знав, навіть прізвищ.

— **Багато хто вважає, що льотчиками служать тільки російськомовні найманці. Чи це так?**

— Азербайджанців мало, але вони є.

— **А наскільки взагалі ефективне використання авіації у війні проти сил НКР?**

— Та який там ефект... Більшість літаків — це винищувачі: МіГ-21, МіГ-25, з яких неможливо вести прицільне бомбометання. Повітряні нальоти мали справляти швидше психологічний тиск.

— **На кого, на мирних жителів? Від ваших нальотів страждають практично тільки вони.**

— Нас запевняли, що мирних жителів тут нема. Коли мене збили, то до Степанакерта везли із зав'язаними очима. А коли розв'язали, дивлюся — діти з портфелями йдуть, жінки, старі на вулицях. Питаю, що це за місто? А мені кажуть: ти що, дурню, Степанакерт не пізнаєш? Я остовпів. Я навіть уявити собі не міг, що це нормальне місто, з мешканцями, з дітьми.

— **Ти бачив, що буває після ваших нальотів?**

— Так, мені показували кадри.

— **Ну і як?**

— Як... Як може реагувати нормальна людина?.. Жах, звичайно...

— **Юро, у тебе в Києві є хто-небудь?**

— Так, дружина, двоє дітей. Старшому — 13 років, а дівчинці — рік.

— **Якщо називати речі своїми іменами, то ти — звичайний найманець, «солдат удачі». Таких, як ти, в усьому світі давно прийнято вважати військовими злочинцями. Тебе ж можуть убити без ніякого суду й слідства, і ніхто їх за це не засудить. Ти готовий до цього?**

— Я був готовий до цього, ще коли на парашуті висів.

— **А раніше ти думав, чим усе це може обернутися для тебе?**

— Якби думав, то зараз отут не сидів би.

— **Як ти думаєш, хто винен у тому, що хлопці, як от ти, опинилися в такому становищі?**

— Та ви самі знаєте, хто... Десятки тисяч офіцерів залишилися без роботи, без житла, живуть у казармах, як худоба. Нікому нічого не треба. Звичайно, коли тобі не болить, то й за інших не боляче.

— **Україна будує свої збройні сили і, як запевняв мене один воєначальник, з радістю готова прийняти військовослужбовців, звільнених з армії СНД.**

— Яка користь із цих запевнень?! Рік тому я хотів туди перевестись. Мені сказали: звільняйся з армії і їдь на свою Україну. Я, звичайно, не став звільнятися. Наскільки мені відомо, армія України складатиметься з 250 тисяч чоловік. Уже тепер тих, що приїхали туди служити, набагато більше. Мій друг, старший лейтенант, поїхав туди. Був начальником групи озброєння — капітанська посада. Нині він підлеглий у прапорщиків, і посада відповідна. А де вони візьмуть стільки квартир? Нереально все це.

— **Білорусь офіційно відкликала своїх громадян — військових — з усіх конфліктних зон. Якби цей приклад наслідували Україна та Росія, чи вдалося б зупинити ескалацію цих збройних конфліктів?**

— Простими закликами нічого вже не вдієш. Тут справа в іншому. Звідки літаки в Азербайджану? З Росії. Звідки у вірменів ракети, котрими їх збивають? Теж, мабуть, з Росії. Усі заробляють, хто як може.

— **Юро, хто-небудь згадав про тебе зараз — Україна, Росія, армія СНД? Хто-небудь клопочеться про тебе, збирається захищати?**

— Ніхто. В Азербайджані обіцяли сім'ї допомогти в разі чого... Але от мені дозволили додому звідси дзвонити, так виявилося, що сім'ї навіть не повідомив ніхто про те, де я і що зі мною. Ніхто мене не збирається ні обмінювати, ні викуповувати. Та й кому це треба...

— **А ти пішов би знову літати?**

— Виключено. Я навіть слово собі дав, що коли виберуся звідси, то ніколи не сяду в літак. Навіть у цивільний.

«Аргументы и факты».

ЯК СПРАВИТИСЯ З ЛИХАЧЕМ

«Не намагайтеся, сидячи за кермом, перегнати всі автомобілі, — радить професор Каліфорнійського університету Карл Торенсен. Але, на жаль, не всі водії прислухаються до поради. І тоді доводиться вдаватися до найрізноманітніших, часом курйозних, прийомів.

Водіїв біля Нью-Йорка зустрічає цікавий напис на щиті: **«Телеграфні стовпи завдають автомобілям і водіям пошкоджень тільки самозахищаючись».**

Біля одного з перехресть шосе із залізницею в штаті Огайо (США) поряд зі шлагбаумом висить великий плакат, що змушує усміхнутися й водночас замислитися: **«Тут дивовижним чином уберіг своє життя Джеймс Уоткінсон. Він зупинив свій автомобіль і почекав, доки проїде поїзд!».**

Коли автомобілісти в'їжджають в одне із південнофранцузьких містечок, їм впадає в очі щит з таким текстом: «Проїжджаючи через наше місто зі швидкістю 20 км на годину, ви матимете можливість помилуватися всіма його визначними місцями. На швидкості 50 км на годину ви вже не встигнете помітити краси наших жінок. Якщо ви перевищите допустиму межу швидкості — 60 км на годину, вас зупинять, і доведеться заплатити штраф у місцевій поліцейській дільниці. За швидкості 80 км на годину ви, можливо, ознайомитеся з комфортом місцевої лікарні. Ну, а коли ви ризикнете перевищити швидкість 100 км на годину, то залишитесь у нас назавжди — на місцевому цвинтарі».

Мешканці одного мексиканського містечка придумали оригінальний спосіб знизити кількість дорожньо-транспортних пригод — при в'їзді в містечко вони встановили величезний щит з написом: «Водії, будьте уважні за кермом — у місті немає лікарень, лікарів і медикаментів!»

Піраміди, зроблені з розбитих в аваріях автомобілів, на узбіччях доріг на півдні Франції, на думку поліції, мають вплинути на дорожніх лихачів і тим самим помітно підвищити безпеку руху. Висота «автопіраміди» прямо пропорційна кількості аварій на даному відтинку шляху.

Новий метод боротьби з лихачами на автошляхах застосували власті західної області Гани, вичерпавши всі можливості переконати водіїв автобусів не перевищувати швидкості. На 200 мікроавтобусах — головному виді пасажирського транспорту — встановлено найпростіші пристрої, які не дають змоги їм рухатися швидше як 80 кілометрів на годину.

Незвичайне рішення ухвалив суддя в американському місті Рочестер: водієві, котрий сидів за кермом у нетверезому стані, присудили вичистити в зоопарку загін для слонів.

Каліфорнійські судді знайшли ще ефективніший спосіб боротьби з порушниками вуличного руху. Замість штрафів або тюремного ув'язнення вони засуджують лихача до... візиту в морг, де лежать жертви дорожньо-транспортних пригод. Із 70 чоловік, засуджених на екскурсію в морг, поки що тільки один знову порушив правила.

Побачивши здалеку поліцейського, більшість японських автомобілістів одразу знижує швидкість. Багато хто й не здогадується, що перед ними не жива людина, а лялька, вдягнута у поліцейський однострій. Та навіть ті, хто знає про манекени на дорогах, усе одно завчасно пригальмовують: а раптом цей поліцейський усе ж таки живий?!

Пригальмовує хвацьких водіїв також величезний датчанин із пап'є-маше на вулицях Копенгагена. Зроблений тютілька в тютільку під відомого в столиці поліцейського вахмістра Йоргена Стеенвінкеля, він магічно впливає на любителів проїхатись з вітерцем.

Чого не вигадаєш заради боротьби з лихацтвом на автошляхах!

Анатолій САФОНОВ

(«Правда»).

Особистості

ДОЧКА БРЕЖНЄВА

ТАК називається документальна передача, яку було показано 1 грудня по британській телемережі Ай-ті-ві. Газета «Індепендент» тільки-но опублікувала у своєму журнальному додатку статтю про Галину Брежнєву, де за основу взято цей фільм, а також кілька унікальних фотографій з сімейного альбома дочки колишнього генсека.

63-річна дочка Леоніда Брежнєва Галина — надміру огрядна, алкоголічка, пише «Індепендент», приймала іноземних журналістів у Москві. Коли співбесідник піднімає очі, то бачить перед собою під товстим шаром гриму всі відмітні риси Леоніда Ілліча: приплюснутий ніс, кущаві брови, товсті щоки й подвійне підборіддя. Враження підсилюється тим, що зображення Брежнєва повсюди у квартирі — на картинах, фотографіях і навіть обіч двох величезних ваз.

Галина не завжди була такою. На фотографіях початку 50-х років зображено цілком струнку, гарненьку молоду жінку у дуже скромному вбранні. Вона, проте, мала намір стати актрисою і в 22 роки вийшла заміж за циркача Євгенія Мілаєва, який був удвічі старший від неї. Мілаєв не дозволив дружині виступати з ним на манежі, тому Галина зосередилася на «солодкому» житті — нічних ресторанах, подорожах за кордон, коханцях.

На відміну від свого молодшого брата Юрія, який став заступником міністра зовнішньої торгівлі, Галина ніколи не мала наміру серйозно працювати. Брежнєв підшукав їй номінальні, що нічого не значать, посади спочатку в АПН, а потім у Міністерстві закордонних справ.

Перший шлюб Галини тривав 11 років, а коли Мілаєв завів роман з наїзницею по імені Тамара, Галина захопилася Ігорем Кіо, 18-річним цирковим ілюзіоністом.

У 1962 році Кіо та Галина, якій було вже за 30, потай, як розповідає «Індепендент», побралися у Москві. Проте Брежнєв не міг витримати думку про те, що ще один циркач збирається ввійти в їхню сім'ю, і за його розпорядженням шлюб було анульовано.

У 1971 році Галина вийшла заміж за Юрія Чурбанова, дрібного службовця Міністерства закордонних справ. Брежнєв був щасливий, бачачи в ньому підхожого зятя, котрий зможе присмирити дочку. Зі швидкістю метеора Чурбанов почав рухатися службовими сходинками і в 1980 році став першим зам. міністра МВС.

Цей шлюб швидко набрид Галині, і вона завела ще один роман, цього разу з 29-річним циганським актором. «Борька-циган» носив золоті ланцюги й ковбойського стилю сорочки, оздоблені величезними діамантами. Камені були справжні — його другою професією була торгівля алмазами.

У своїй книзі «Галина Брежнєва та її циганський коханець» польський імпресаріо Стенлі Лаудан, котрий дружив з Борисом в 70-ті роки, описує п'яні вакханалії і сексуальні оргії за участю Галини, Бориса та їхніх приятелів.

На початку 1982 року Бориса було заарештовано й засуджено до семи років тюрми за спекуляцію імпортними джинсами й дублянками. Того ж року Брежнєв помер, і сімейна фортуна різко змінилася. Галина позбавилася багатьох привілеїв, і її тимчасово помістили до клініки по лікуванню від алкоголізму. Після того як Чурбанова було заарештовано і засуджено до 12 років тюрми, Галина стала більше замкнутою, а її пристрасть до алкоголю, схоже, посилилася. У фільмі «Дочка Брежнєва» є епізод, що має відношення до 1987 року, в якому міліціонери приїздять, щоб конфіскувати майно Чурбанова, а Галина під хмелем, із затуманеним розумом, вимагає, щоб їй дозволили продовжити пити.

Проте два роки тому після успішної апеляції в суді вона одержала назад свій «Мерседес», дачу, антикварні меблі, люстри та заощадження, конфісковані під час суду над Чурбановим. Зараз становище поліпшується: вона здає дачу за тисячу доларів на місяць.

У фільмі «Дочка Брежнєва» Галина ридає, згадуючи колишніх коханців, одягає старі шляпи, падає на диван і загрожує побити продюсера, коли скінчиться запас шампанського. Вона танцює танець живота в приймальній і приймає пінисту ванну... Соромливість, пише журнал, ніколи не була її відмітною рисою.

Фільм, збудований на контрасті між декадентським минулим і теперішньою ганьбою, має викликати у глядача і жаль, і певну відразу, пише «Індепендент».

Олексій БУРМИСТЕНКО.

(«Труд»).

...І КРАСА ПОРЯТУЄ СВІТ

Поява у Чернігові гарненьких дівчат у курсантській формі викликала закономірний подив не в одного представника сильної статі:

— А що ж це діється?

— Та невже у нас хлопці перевелися?

А вони таки втерли носа багатьом козарлюгам: дізнавшись, що створюється Чернігівське училище внутрішніх справ МВС України і воно не закрите для дівчат, багато з них направили сюди документи та й у нелегкій екзаменаційній боротьбі (три претенденти на місце) вибороли собі право здобувати фах офіцера МВС. Романтики? Так! Красунь-курсанток майже взвод. Поталанило вступити до училища і двом сестрам — Ларисі та Світлані Макаровим. Мабуть, нелегко буде з ними суперничати у навчанні 140 першокурсникам.

— Зате з дівчатами краще, — зізнаються офіцери-викладачі, — подивіться лишень, як хлопці стараються.

...Навчальний заклад, що готуватиме офіцерів для наших установ з виконання покарань, переживає клопітний час. Доформовується педколектив, дошліфовуються навчальні програми, обладнуються кабінети. Приємно було дізнатися від начальника училища Олексія Євдокимова, що чимало часу відведено для вивчення історії України. Адже кадри готують для власної держави.

Сергій ПАВЛЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».

На знімках: курсанти Лариса і Світлана Макарови з генерал-майором Олексієм Євдокимовим; курсантські будні — у спорті, навчанні, відпочинку.

Фото Валерія ІНЮТІНА.

Експрес-інформація

ТИСК ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Відносини України зі Сполученими Штатами можуть погіршитися, якщо вона й надалі зволікатиме з ратифікацією договорів про ядерні роззброєння. З таким застереженням виступив держсекретар США Л. Іглбергер. Разом із тим, він визнав і той факт, що в українському парламенті є побоювання стосовно уразливості незалежної України у порівнянні з Росією, яка має ядерну зброю.

НЕ МАЄ РІВНИХ

Північноамериканську торговельну угоду підписали учора в Оттаві керівники США, Канади й Мексики. У такий спосіб створено найбільший у світі блок вільної торгівлі.

Документ ще потребує схвалення законодавчими органами трьох країн.

ЗІБРАЛИСЯ ДЕМОКРАТИ

Триденний IV з'їзд Демократичної партії Росії розпочав учора свою роботу в Москві. Особливе значення форум цієї однієї з впливовіших політичних партій центристської орієнтації, на думку голови її виконкому В. Хомякова, набуває через те, що він є першим зібранням ДПР після з'їзду народних депутатів Росії.

Учора на з'їзді ДПР виступив віце-президент РФ О. Руцькой.

А ГРАБІЖНИКИ ТІЛЬКИ Й ЧЕКАЮТЬ...

Американські морські піхотинці і французькі легіонери, завдання яких — забезпечувати постачання продовольчої допомоги, просуваються вглиб Сомалі.

За останній час військові автоколони доправили харчі до чотирьох поселень неподалік сомалійського міста Байдоа. Згідно з повідомленнями, озброєні грабіжники викрали чимало доставленого зерна відразу після від'їзду військових.

У СТОЛИЦІ ВСЕ СПОКІЙНО

Незважаючи на відновлення боїв на схід від Душанбе і вздовж афганського кордону, об'єднані сили МВС і Народного фронту Таджикистану повністю контролюють ситуацію в столиці республіки. У місті надійно охороняються важливі підприємства, шляхи і мости, заявив в інтерв'ю національному телебаченню міністр внутрішніх справ Таджикистану А. Салімов. Невеликим озброєним угрупованням, що протидіють конституційному урядові, висунуто рішучий ультиматум. Вони покинули Душанбе.

КОЖЕН ЗАЛИШИВСЯ ПРИ СВОЄМУ

Черговий раунд близькосхідних мирних переговорів завершився вчора у Вашингтоні. Палестинські представники бойкотували заключне засідання з огляду на депортацію Ізраїлем більш як 400 палестинців. З палестинського боку було заявлено, що переговори не відновляться доти, доки депортованим не дозволять повернутися.

Ізраїль вважає, що ці палестинці — члени терористичних мусульманських фундаменталістських угруповань. Саме одне з таких угруповань нещодавно викрало і вбило ізраїльського прикордонника.

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

Засідання Ради Північноатлантичного співробітництва розпочалося вчора у Брюсселі. До складу цієї організації входять, крім 16 країн — членів НАТО, колишні радянські республіки і країни Східної Європи.

Очікують, що, зокрема, буде досягнуто угоди про співробітництво у сфері підготовки і використання військовослужбовців для миротворчих місій.

РОЗСЛІДУВАННЯ ОБСТАВИН КАТАСТРОФИ

південнокорейського авіалайнера, збитого радянським військовим літаком у 1983 році, розпочала вчора Міжнародна організація цивільної авіації (ІКАО) зі штаб-квартирою у Монреалі. Попереднє вивчення ІКАО матеріалів, що стосуються катастрофи, не було завершене через їх нестачу. Проте Південна Корея, Росія, США і Японія попросила ІКАО розпочати нове розслідування після того, як Росія висловила готовність передати записуючий пристрій зі збитого авіалайнера.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

«ЇЖ, ЮРКУ, ГОЛУБЦІ З БУЛЬБОЮ»...

Майже півстоліття українець Юрко Жінчин не бачив своїх братів і сестер. Спільний журналістський пошук кореспондентів норвезької газети «Адрессеавізен» і «Голосу України» завершився успішно. Родина зустрілася у Львові.

...Коли Юркові Жінчину було одинадцять років, до їхньої хати, що в селі Станині Радехівського району, завітала циганка. «Я поворожу вам, скажу всю правду»,— запропонувала. Батько відмовився, мати також, а хлопчик, спитавши у батьків дозволу, простягнув долоню. Циганка озирнула лінії долі і сказала, що Юрко багато-багато років житиме в чужих краях і аж на схилі літ повернеться до рідного дому. Так і сталося...

Кілька місяців тому до редакції, а затим до львівського корпункту зателефонував репортер норвезької газети «Адрессеавізен», що в місті Тронхеймі, Пер Євне, і попросив допомогти в пошуках родини Юрка Жінчина, що проживає в цьому місті. Знайти її коріння було неважко, бо багатодітна сім'я, на щастя, не розлетілася далеко від рідного дому. Мати й батько померли, не дочекавшись звістки від найстаршого сина. Помер уже й брат Олекса, та загалом дружна працьовита родина витримала житейські бурі. У селі Станині Радехівського району в батьківській хаті, яка залишилася також, як багато літ тому, проживе брат Ілля, у Радехові — сестра Параскевія, у селі Дмитрові цього ж району — брат Петро, неподалік від Львова — Марія, у Львові — наймолодша сестра Ганна. Лише Григорій подався далеко від дому...

У кожного своя доля, та якоюсь мірою біографія Юрка Жінчина типова для воєнного покоління. 1943 року його, шістнадцятирічного юнака, як і інших ровесників, силоміць вивезли на роботу до Німеччини. Захворів там на сухоти, довго лікувався, врешті за сприяння Червоного Хреста потрапив до Норвегії. Там у 32 роки одружився з Маріт, має чотирьох уже дорослих синів. Багато років Батьківщина була далекою, майже недосяжною, та він ніколи її не забував. Родина Жінчиних намагалася розшукувати Юрка в Сполучених Штатах через земляків, що опинилися за океаном, та, не знайшовши слідів, втратила надію. Обставини склалися так, що в Норвегії Юрко Жінчин змушений був стати Грегором Бангіордом. Він забув багато українських слів, бо не мав з ким розмовляти, та ніколи не забував улюбленої української пісні. І коли брати й сестри, скропивши солодко-гіркими сльозами зморшки й сивину, зібралися за святковим столом у Ганни, він — уже без акценту — затягнув тремтячим голосом: «Коню, коню вороний, де мій синок молодий?» — «Годі сліз, Юрку, їж голубці з бульбою — так, як наша мама готувала». — «Я пам'ятаю»...

Жінчини оглянули родинні альбоми, подякували Богові за несподівану звістку і вдарили лихом об землю: разом заспівали «Розпрягайте, хлопці, коней».

— Мені не віриться, здається, що це не моє життя, а фільм,— багато разів повторював Юрко Жінчин. Він упізнав кожний закапелок у батьківській хаті, що в Станині, вклонився могилам батька й матері, помолився у старовинній сільській церкві. Фотокореспондент Стейнар Фугелсей фіксував чи не кожний його крок. Біля церкви до Юрка підійшов його ровесник Володимир Якимишин:

— Ти мене пам'ятаєш, Юрку? Нас разом забирали до Німеччини. Близько ста юнаків взяли, десятеро додому не повернулися.

З радістю і щемом у серці Юрко Жінчин відкривав для себе Україну. Під час прогулянки у Львові він звернув увагу на літню жінку, яка сиділа на лаві біля оперного театру і похапцем їла білий хліб. Була вдягнена скромно, але (за нашими мірками) не бідно. Громадянин Норвегії, син України підійшов до неї, з якимось почуттям вини простягнув 10 доларів і поцікавився:

— Ви маєте дім?

Жінка перелякано зиркнула на незнайомця, на зелений папірець, спочатку ствердно кивнула, а потому затрясла головою й перехрестилася. Либонь, подумала: «І що тому чужинцеві треба в моїй хаті?». А «чужинець» раз у раз підносив до рота дихальний апарат — давалися взнаки хвилювання й задавнена легенева хвороба.

Хтозна, чи особа журналіста Пера Євне була передбачена колись ворожінням циганки, та у всякім разі його особиста роль у перевтіленні Грегора Бангіорда в Юрка Жінчина не випадкова.

Юрко Жінчин звернувся саме до нього, бо прочитав у газеті нарис про іншого українця — Василя Рамбовського. Пер Євне допоміг тому чоловікові розшукати сестру в Одесі, але зустріч так і не відбулася. За тиждень до від'їзду в Україну Василь Рамбовський помер. Кілька років тому Пер Євне звів докупи в невеличкому канадському містечку батька з сином, які не бачилися шістдесят два роки! Організацію і фінансування поїздки за клопотанням Пера Євне взяла на себе найстаріша в Норвегії газета «Адрессеавізен» (їй 225 років). І ось тепер газета організувала й фінансувала поїздку в Україну подружжя Бангіорд разом з репортером Пером Євне і фотокореспондентом Стейнаром Фугелсеєм. Приділяючи таку велику увагу саме вічним цінностям, газета завойовує авторитет і популярність серед читачів. Журналіст Пер Євне багато років вів у газеті кримінальну хроніку, а нині вважає «найвищим пілотажем» для себе гуманітарну роль, турботу про людські долі. І ця справа, за його словами, цікавить його більше, аніж політика.

Спілкуючись з гостями, ми зійшлися на тому, що далека начебто Норвегія зовсім близько від України. Настільки близько, що під час Чорнобильської трагедії море викинуло на берег Норвегії тривожну «вісточку» від нас — здохлу рибу. А чого дивуватись? По суті, наша земля — великий дім для однієї сім'ї. Любов і горе, біда і радість не знають кордонів, мовних бар'єрів.

Шкода, що у плині буднів ми так рідко замислюємося над цими простими й вічними істинами...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів — Радехів.

На фото: Юрко Жінчин, його дружина Маріт та брат Петро.

Фото Володимира ДУБАСА.

Власкори повідомляють

Вільнюс

ТО ХТО Ж ТАКА «ШАТРІЯ»?

Генеральний прокурор Литовської Республіки Артурас Паулаускас задовольнив скаргу колишнього депутата ВР Литви Казимири Прунскене. Президія Верховного Суду отримала його протест з вимогою відмінити рішення колегії з громадянських справ Верховного Суду від 14 вересня цього року і передали справу на повторний розгляд.

Нагадаю, що три місяці тому колегія обговорила заяву комісії ВР Литви з розслідування діяльності КДБ і підтвердила факт співробітництва К. Прунскене з органами КДБ (під псевдонімом «Шатрія»).

Свій протест А. Паулаускас мотивував тим, що колегія, почавшого з 11 вересня цього року, розглядала справу за відсутності К. Прунскене, тим самим порушивши процесуальне право. К. Прунскене через свого представника просила відкласти розгляд справи на більш пізній строк, тому що вона повинна була брати участь в заходах за кордоном. Колегія, стверджуючи, що К. Прунскене хоче затягнути розгляд справи, відхилила її заяву, визнала неповажними причини неявки і продовжувала розгляд справи за її відсутності. Але К. Прунскене пред'явила протокол засідання економічної комісії ВР, з якого видно, що ця комісія справді доручала їй брати участь в міжнародних конференціях з 11 по 24 вересня. На думку Генерального прокурора, в зв'язку з настільки поважними причинами, розгляд справи мав бути перенесений.

Микола СТАНОВИЧ.

Бішкек

ПОЧИН НЕ ПІДТРИМАЛИ

До нетрадиційних форм боротьби за якість знань вдалися в одній з бішкекських шкіл.

Тут запроваджено систему штрафних санкцій: за пропуск дня занять без поважної причини — 10 карбованців, хуліганське ставлення до товаришів і вчителів — 50—100 карбованців, псування державного майна — 50—500 карбованців. Таке рішення прийняла педагогічна рада школи, відкинувши інші способи підвищення дисципліни як неслушні. Разом з тим педрада не дає ніяких гарантій, що з цією системою не буде доносів і грошових поборів серед учнів, не кажучи вже про конфлікти між дітьми і батьками.

Почин педколективу школи не підтримали колеги з інших шкіл.

Євген ДЕНИСЕНКО.

Подія тижня: коментар оглядача відділу зарубіжної інформації

У ЯКОМУ ВІЦІ РІЖУТЬСЯ ЗУБИ?

Понад п'ятдесят держав, розташованих по обидва боки Атлантики, прислали до Стокгольма своїх міністрів закордонних справ на сесію Ради НБСЄ.

За «статусом» ця нарада могла б належати до розряду суто робочих зустрічей, на яких прийнято обговорювати поточні питання. Але її особливість полягає у тому, що вона мала не тільки проаналізувати політичне сьогодення, а й (і це головне) визначити місце і роль НБСЄ у нових умовах, які склалися на континенті. Точку зору політико-дипломатичного загалу висловив прем'єр-міністр Швеції К. Більдт, заявивши, що НБСЄ протягом року «має обзавестися зубами».

За цією тезою — прагнення перетворити НБСЄ з форуму, на якому спільна політика виробляється шляхом дискусій і ініціатив, на організацію конкретної дії.

Хельсінкському процесові вже майже чверть віку (коли враховувати й ту масштабну діяльність, яка зробила можливим підписання Заключного акту Наради з питань безпеки і співробітництва в Європі). Проте за цей час основними силами на континенті залишалися НАТО і Варшавський пакт — організації, в руках яких була реальна сила і, відповідно, можливість конкретно впливати на ситуацію у різних районах континенту.

Минали роки, розпалася «соціалістична співдружність», пішов у небуття Варшавський пакт. Натомість з'явилися нові реалії: криза у Югославії, конфлікти у деяких республіках колишнього СРСР тощо (це, звичайно, далеко не повний перелік проблем, які тривожать світ). Та ані Югославія, ані СНД (плюс Балтія, до якої теж дехто має претензії і яка у свою чергу, не всіма сусідами задоволена) членами НАТО не є, отже вплив Північноатлантичного блоку на ці кризи протягом тривалого часу мір бути тільки опосередкованим.

До того ж, політики багатьох країн, вірні принципові «не класти усіх яєць до одного кошика», не від того, щоб у Європі існувала одна «організація дії» — якщо не противага НАТО, то, бодай зайвий важіль впливу на події.

Що ж, зуби можуть різатися у різному віці — головне, аби організм розвивався нормально і ріс здоровий.

Прямим результатом нової стратегії держав — учасниць Загальноєвропейського процесу став підхід сесії Ради НБСЄ до ситуації у колишній Югославії. Не кажучи вже про те, багато хто з міністрів вимагав застосування тут військової сили (що, на думку оглядачів, сьогодні малореально), сесія прийняла документ, який сміливо можна вважати ультиматумом. Зокрема, учасники сесії поклали основну відповідальність за конфлікт на нинішніх керівників Сербії та Чорногорії, а також на сербські війська, які ведуть операції у Боснії та Герцеговині.

Погляди учасників сесії звернулися і до Балтії. Розглянувши ситуацію у країнах цього регіону, міністри висловили занепокоєність тим, що, незважаючи на деяке просування, все ще не укладені відповідні угоди щодо якнайшвидшого, організованого і повного виведення іноземних військ з території балтійських держав. Прийнято рішення направити до Естонії спеціальну комісію НБСЄ для «налагоджування діалогу між естонською і російськомовною громадами». Обговорювалися й інші регіональні проблеми та конфлікти, в основному на території колишнього СРСР — Грузія, Карабах, Таджикистан, Придністров'я.

Черговим кроком до організаційного об'єднання НБСЄ стало рішення сесії погодитися з ідеєю створення посади генерального секретаря НБСЄ, підписання конвенції про заснування європейського суду і арбітражу.

Таким чином, робоча зустріч міністрів на ділі стала важливим етапом подальшої розбудови НБСЄ. Приємно усвідомлювати, що свій внесок у цей процес зробила і делегація України.

Чи справді НБСЄ «обзаводиться зубами», покаже час. Але сам факт, що понад півсотні «батьків» всерйоз зацікавилися цим питанням, віщує їхньому дитищу постійний і дбайливий догляд.

Володимир САВЦОВ.

Німецький калейдоскоп

● Бундестаг відхилив заперечення бундесрату (орган представництва земель ФРН) щодо доповнення до закону про зайнятість. Таким чином, цей документ, який дозволить заощадити 7 мільярдів марок, набере чинності 1 січня 1993 року. Доповнення до закону передбачає перш за все скорочення допомоги переселенцям, зокрема, у забезпеченні роботою, у підвищенні фахового рівня і перекваліфікації. Крім того, не більше одного року переселенці отримуватимуть так звані підйомні. Передбачається ще ряд обмежень і скорочень. Подібними заходами у ФРН намагаються якщо не зупинити, то хоча б зменшити потік іммігрантів до країни.

● Після прийняття бундестагом відповідних постанов у ФРН зменшуються видатки на охорону здоров'я. У наступному році, наприклад, на ці потреби буде виділено на 11 мільярдів марок менше. Тепер пацієнти будуть змушені більше платити за візит до лікаря, за придбання медикаментів. Обмеження обґрунтувало федеральне міністерство охорони здоров'я за підтримки соціал-демократів.

● Німецькі неонацисти за допомогою комп'ютерів поширили в Ізраїлі антисемітські гасла. Свастику і ворожі вислови несподівано виявили на своїх екранах два ізраїльських юнаки, які мають комп'ютерний зв'язок із своїми колегами і друзями у всьому світі. Як показала перевірка, антиєврейська продукція потрапила до Ізраїлю з Бонна.

● Попит на автомобілі в Європі 1993 року знизиться, вважають спеціалісти відомого концерну «Мерседес-Бенц». Однак це не завадить дизайнерам представити дві нові моделі, які відзначатимуться незвичайними формами і підвищеною економічністю. Подібні автомобілі призначені для використання у межах міста. Але попередньо визначена ціна — 40 тисяч марок — насторожує потенційних покупців.

Анатолій ФЕДОРІВ.

Бремен.

Часи і звичаї

РОМАНТИЧНЕ... ВИКРАДЕННЯ

До міліції звернулася 23-річна С. із заявою про зникнення чоловіка, який пішов на роботу і додому не повернувся. Однак через два дні після зникнення він подзвонив по телефону і попросив дружину заплатити 50 тисяч карбованців викрадачам за своє звільнення.

Було терміново створено оперативну групу для врятування життя викраденого.

Передачу грошей викрадачі спланували в кращих традиціях детективів. Після трьох дзвінків С. пропонувалося залишити перед вхідними дверима сумку з грошима, загорнуту в куртку чоловіка, і повернутися до квартири. Один із зловмисників ніби випадково знайде «бездоглядний» згорток і підбере його.

Але співробітники кримінального розшуку провели операцію за своїм сценарієм. В результаті організатора і виконавця злочинної акції було виявлено і затримано. Ним виявився сам «викрадений» — чоловік С. А його пояснення мали «романтичний» характер: «Хотів перевідчитися в коханні й відданості власної дружини». Корисливі мотиви він з обуренням відкидає.

Володимир ЗУБКОВ.

Москва.

Гортаючи зарубіжну пресу

«...А два міністри на знак протесту підвелися»

На тлі конструктивної атмосфери, що панувала на нараді міністрів закордонних справ країн — членів НБСЄ у Стокгольмі, справжньою «ложкою дьогтю» виглядала зроблена на ній заява Андрія Козирєва. Заява, яка приголомшила міжнародну дипломатію. Нагадаємо, що глава російського зовнішньополітичного відомства повідомив про кардинальне повернення його країни до політики «холодної війни». Хоча через деякий час узяв свої слова назад, назвавши їх «ораторським прийомом», ба — навіть «жартом». А зробив він це ніби для того, щоб привернути увагу присутніх до гіпотетичних наслідків приходу до влади в його державі червоно-коричневих. Утім хоч би які благі наміри не переслідував російський міністр (хоча дехто з політологів вважає експромт Козирєва справжнім шантажем), думка світової преси загалом однозначна: високі міжнародні форуми — не найкраще місце для «жартів» а-ля-Козирєв.

Під час одного з найексцентричніших дипломатичних випадів за останні два роки, пише англійська «Файненшл таймс», пан Андрій Козирєв ошелешив міністрів з 52 країн Заходу і Сходу. Його коротка, чітка заява пролунала вибухом під час відкриття дводенної зустрічі НБСЄ, організації, що займається питаннями запобігання і врегулювання конфліктів. Після спростування цієї заяви згодом без будь-яких видимих проявів каяття Козирєв подякував усім присутнім за «надану можливість використати цей риторичний прийом». У цьому зв'язку пан Клаус Кінкель, міністр закордонних справ Німеччини, був дуже серйозним: «Нарада НБСЄ не місце для такої поведінки». Пан Анатолій Зленко, міністр закордонних справ України, заявив: «Може Козирєв і має почуття гумору, але використовувати таку тактику дуже небезпечно».

На думку американської «Інтернешнл геральд трібюн», в понеділок вранці протягом години було таке враження, ніби просто на очах міністрів закордонних справ країн світу й дипломатів вищих рангів настав раптовий кінець того ладу, що склався після «холодної війни».

З вражаючою несподіваністю нещодавно побудована міжнародна структура, яка намагається мати справу з глобальними кризами, здавалося, опинилася під загрозою краху. Під загрозу були поставлені американо-російське співробітництво, стан справ у Раді Безпеки, Конференція з безпеки і співробітництва в Європі. Український та естонський міністри закордонних справ негайно підвелися з місць на знак протесту проти нової російської політики. І навіть після того, як пан Козирєв узяв свої слова назад, дипломати збиралися групами і міркували, чи був його незвичний маневр жартом, попередженням чи шантажем.

Ще одна впливова американська газета «Вашингтон таймс» зазначає, що нібито глузлива, але все ж таки зроблена в дусі «холодної війни» промова російського міністра, яку пан Зленко назвав «небезпечним жартом», посилить наявні в Києві побоювання, що Москва, маючи ядерну зброю, прагнутиме знову перебрати під свій контроль колишні радянські республіки.

Підготував Ігор ГРУШКО.

Україна — незалежна морська держава, як суб'єкт міжнародного права вона створює свої Військово-Морські Сили, призначені для захисту її інтересів на морі. Якими вони будуть? Яка морська концепція України? На ці та інші запитання, пов'язані з будівництвом ВМС, відповідає командуючий Військово-Морськими Силами України контр-адмірал Борис КОЖИН.

Актуальне інтерв'ю

Борис КОЖИН: «У НАС БУДЕ СУЧАСНИЙ ФЛОТ»

— Пане контр-адмірале, нині розробляється військово-морська концепція України. Яке основне призначення ВМС, що створюються?

— Розроблювана військово-морська концепція чітко визначає, що Україна не прагне до панування на морі й ніколи, за жодних обставин не буде першою використовувати для нападу свої Військово-Морські Сили, якщо сама не стане об'єктом агресії. Серед основних цілей — захист суверенітету й територіальної цілісності незалежної держави.

— Яким буде склад ВМС?

— Насамперед це надводні й підводні сили, морська авіація, берегові війська, а також частини спецвійськ: тилу, військово-морських навчальних закладів і наукових установ.

— А де розташується головна база?

— Головною базою ВМС України стане Севастополь, пункти базування — в тих самих портах, де в Україні вже склалася відповідна структура, від Ізмаїла до Маріуполя.

— Чи передбачається перебування кораблів ВМС України за межами Чорного моря?

— Так, але так само, як і будь-якої прибережної держави у формі тимчасової присутності для військової вивучки й захисту своїх інтересів.

— Чи матимуть ВМС на озброєнні ядерні боєприпаси?

— Військово-морська концепція України передбачає, що ядерної зброї на кораблях не буде.

— Колишній Радянський Союз підписав ряд міжнародних угод з мореплавання. Чи будуть вони чинними для ВМС, що створюються?

— Так, Україна має намір підтвердити вірність положенням Конвенції про відкрите море 1958 року й Конвенції 1982 року в галузі військового мореплавства, а також приєднатися до Конвенції 1936 року, що регламентує правовий режим військового мореплавства в Чорному морі й зоні проток.

— На яких засадах здійснюється будівництво ВМС і за якими напрямами?

— Один з головних принципів — його єдиноначальність та централізоване керівництво. Розвиток сил флоту, звичайно, буде збалансовано, проте за провідної ролі надводних кораблів і морської авіації. Плануємо рівнішу структуру флоту для простоти й надійності управління. Державна кораблебудівна програма передбачає, що в складі ВМС України буде кілька корабельних з'єднань і в межах сорока тисяч військовослужбовців.

— Як комплектуватимуться ВМС?

— Комплектування флоту передбачається на основі поєднання загального військового обов'язку, добровільного вступу на службу і служби за контрактом. У процентному відношенні це може мати такий вигляд: 10 відсотків — офіцерський склад, стільки ж матросів строкової служби, решта служитиме на контрактній основі мічманами чи надстроковиками. За своїм кількісним складом, а також за структурою управління ВМС України майже схожі на організаційно-штатні структури ЧФ. Деякі зміни в цій структурі, мені здається, лише допоможуть спростити й забезпечити дійовішу систему управління силами. Основу флоту становитимуть тактичні з'єднання надводних кораблів і підводних човнів. Розглядаємо й можливість існування мобільних оперативних з'єднань.

— Які кораблі будуть на озброєнні ВМС України?

— Для розв'язання завдань Військово-Морським Силам потрібні найсучасніші кораблі. Тому передбачаємо створити сучасні надводні кораблі, такі, як ракетні крейсери, багатоцільові сторожові кораблі, кораблі охорони водного району, ракетні катери, морські рейдові тральщики та інші кораблі.

Закладено також програму оновлення складу дизель-електричних підводних човнів, допоміжного флоту, удосконалення парку морської авіаційної техніки.

— Для розв'язання величезного комплексу завдань потрібна певна наукова база.

— Така база вже створюється. Це науково-дослідний центр, який органічно зіллється з ВМС і розроблятиме теоретичні аспекти оперативного мистецтва, тактики, озброєння, кораблебудування і працюватиме на перспективу.

— Останнім часом з'явилося багато чуток про долю важкого авіаносного крейсера «Варяг», зокрема й про те, що ви як командуючий під час свого перебування у Франції обговорювали питання про придбання підводних човнів в обмін на «Варяг». Чи вирішено щось про долю цього корабля?

— Технічна готовність цього крейсера до здавання становить близько 70 відсотків. Імовірні три варіанти вирішення його долі: добудувати для ВМС України, добудувати для ВМФ Російської Федерації, продати одній з держав. Найголовнішим є те, що рішення треба ухвалити в найближчі два-три місяці, оскільки на недобудованому кораблі відбуваються необоротні процеси. Через рік добудувати його буде практично неможливо. Зрозуміло одне, що остаточне рішення буде ухвалено на відповідному рівні, найближчим часом ми про це дізнаємося.

Що ж до так званого бартеру з Францією, як про це писала газета «Комсомольская правда», то жодних переговорів не велося, хоча мені здається, що придбати його хотіли б багато держав.

— Пане контр-адмірале, у Франції на виставці техніки військово-морських сил ви оглянули сучасне озброєння. Чи має намір Україна придбати щось з того, що ви побачили?

— Деякі зразки військової техніки таких фірм, як «Томсон», «Аеропесьяль», «САТ» та інших нас зацікавили. Ми також домовилися з представниками цих фірм про майбутні контракти та вироблення сучасних пропозицій. Нам треба буде детальніше вивчити вже за відповідними каталогами все те, що було представлено на виставці. Лише після цього ми зможемо подати свої пропозиції Міністерству оборони. Нашу делегацію зацікавили технологічні напрацювання окремих фірм, наприклад, єдина європейська система управління повітряним транспортом, комп'ютеризована система сповіщення, спостерігання та посадки, що забезпечить безпеку польотів.

— Деякі спостерігачі вважають, що Україні не потрібні великі протичовнові кораблі.

— Боротьба з підводними човнами — одне з головних завдань ВМС, тому концепція будівництва Військово-Морського Флоту України якраз і передбачає мати у своєму складі надводні протичовнові кораблі різних рангів, підводні човни та авіацію, причому, завдання науково-дослідних інститутів — це пошук і удосконалення нових нетрадиційних способів виявлення підводних човнів.

— Якими кораблями вже сьогодні поповнюються ВМС?

— Успішно проходить державні випробування корабель управління «Славутич», сформовано й відправлено екіпаж сторожового корабля «Гетьман Сагайдачний», на якому теж незабаром буде піднято прапор України і він вийде в море на випробування. Завершено будівництво у Феодосії десантного корабля на повітряній подушці типу «Зубр», його екіпаж сформовано й відправлено на корабель. Найближчим часом ВМС України поповняться також ракетним крейсером, кількома сторожовими кораблями, малими протичовновими кораблями, суднами забезпечення та іншими новими кораблями.

— Згідно з Ялтинською угодою на Чорному морі буде створено ВМС України та ВМФ Росії. Якими ви бачите їхні відносини?

— Наше співробітництво, мені здається, спиратиметься на відповідні договори про ремонт кораблів, взаємопоставки устаткування, підготовку флотських спеціалістів. Проте головне у співробітництві з Росією та іншими прибережними державами — взаємоповага один до одного, рівноправність. Усі добрі традиції, нагромаджений передовий досвід, принципи підтримки високої бойової готовності будемо зберігати й розвивати. Необхідно, щоб кожний військовослужбовець був справжнім громадянином своєї держави. Тоді за короткий строк ми збудуємо ВМС, збройні сили та державу, створимо всі умови для добрих відносин між усіма причорноморськими державами.

Інтерв'ю провів капітан 3-го рангу Микола САВЧЕНКО.

МИ Є. БУЛИ. І БУД...

НЕ ЗНАЮ, чи існують у світі планетарні спілки француженок, польок чи, скажімо, англійок. А ось Світова Федерація Українських Жіночих Організацій діє вже понад сорок літ. Феномен її в тому, що це не феміністська організація, рухома вузькими інтересами. СФУЖО—

Точка зору

Марксистсько-ленінське світосприймання емансипувалося до плебейського, свобода самоусвідомилась як безкарність, а надутий радянський патріотизм оголився до відвертого цинізму.

Треба мати Бога в серці, щоб мати право до людей говорити, щоб дати їм якусь радість і надію.

...водного ра... катери, мор... тральщики та ... також програму ...складу дизель... підводних чов... ...ного флоту, ... парку мор... техніки.

...озв'язання ве... комплексу зав... певна наукова ...база вже ство... науково-дослід... ...кий органічно ... ВМС і розроб... ...тичні аспекти ... мистецтва, так... ...ння, корабле... ...рацюватиме на ...

...ім часом з'яви... ...чуток про долю ...

рацювання окремих фірм, наприклад, єдина європейська система управління повітряним транспортом, комп'ютеризована система сповіщення, спостерігання та посадки, що забезпечить безпеку польотів.

— Деякі спостерігачі вважають, що Україні не потрібні великі протичовнові кораблі.

— Боротьба з підводними човнами — одне з головних завдань ВМС, тому концепція будівництва Військово-Морського Флоту України якраз і передбачає мати у своєму складі надводні протичовнові кораблі різних рангів, підводні човни та авіацію, причому, завдання науково-дослідних інститутів — це пошук і удосконалення нових

Актуальне інтерв'ю

«...БУДЕ ...ФЛОТ»

...аносного крей..., зокрема й ...и як командую... ...свого переб... ...зорі обговорю... ...про придбан... ...човнів в об... ...ять. Чи вирішe... ...долю цього ко...

... готовність ...ро до здавання ...лизько 70 від... ...вірні три ва... ...шення його до... ...ти для ВМС ...будувати для ...ької Федерації, ... держав. Най... ...те, що рішен... ...алити в най... ...місяці, ос... ...недобудованому ...уваються нeобо... Через рік ...його буде прак... ...ливо. Зрозу... ...що остаточне рі... ...хвалено на від... ...івні, найближ... ...про це диз...

... так званого ...Францію, як ...а газета «Ком... ...правда», то жод... ...ри не велося, ...ться, що прид... ...тили б багато

...контр-адмірале, ...а виставці тех... ...-морських сил ...сучасне озбро... ...намір Україна ...ось з того, що

...зразки військо... ...таких фірм, як ...«Аеропесьяль», ...ших нас заці... ...також домови... ...ставниками цих ...айбутні контрак... ...сучасних ...ам треба буде ...вчити вже за ...наталогами все ...редставлено на ...ище після цьо... ...ємо подати свої ...іністерству обо... ...делегацію за... ...хнологічні нап...

нетрадиційних способів виявлення підводних човнів.

— Якими кораблями вже сьогодні поповнюються ВМС?

— Успішно проходить державні випробування корабель управління «Славутич», сформовано й відправлено екіпаж сторожового корабля «Гетьман Сагайдачний», на якому теж незабаром буде піднято прапор України і він вийде в море на випробування. Завершено будівництво у Феодосії десантного корабля на повітряній подушці типу «Зубр», його екіпаж сформовано й відправлено на корабель. Найближчим часом ВМС України поповняться також ракетним крейсером, кількома сторожовими кораблями, малими протичовновими кораблями, суднами забезпечення та іншими новими кораблями.

— Згідно з Ялтинською угодою на Чорному морі буде створено ВМС України та ВМФ Росії. Якими ви бачите їхні відносини?

— Наше співробітництво, мені здається, спиратиметься на відповідні договори про ремонт кораблів, взаємопостави устаткування, підготовку флотських спеціалістів. Проте головне у співробітництві з Росією та іншими прибережними державами — взаємоповага один до одного, рівноправність. Усі добрі традиції, нагромаджений передовий досвід, принципи підтримки високої бойової готовності будемо зберігати й розвивати. Необхідно, щоб кожний військовослужбовець був справжнім громадянином своєї держави. Тоді за короткий строк ми збудуємо ВМС, збройні сили та державу, створимо всі умови для добрих відносин між усіма причорноморськими державами.

Інтерв'ю провів капітан 3-го рангу Микола САВЧЕНКО.

«УКРАЇНКОЮ Я НАРОД...

У Канаді відбувся VI Конгрес Світової Федерації Українських Жіночих організацій. На ньому побувала спеціальний кореспондент «Голосу України» Лідія ТИТАРЕНКО.

Отже, Онтаріо, Торонто. VI Конгрес СФУЖО...

МИ Є. БУЛИ. І БУДЕМ МИ

На синьо-золотому тлі художниця Зоя Лісовська з Швейцарії намалювала вродливу, блакитнооку дівчину, заквітчану вінком з жита і калини. В руках її княжий рушник і золотий тризуб. Дівчина та — символ VI Конгресу СФУЖО.

Не знаю, чи існують у світі планетарні спілки француженок, польок чи, скажімо, англійок. А ось Світова Федерація Українських Жіночих Організацій діє вже понад сорок літ. Феномен її в тому, що це не феміністська організація, рухома вузькими інтересами. СФУЖО — це єдність через кордони жіно... [illegible] громадянського покликання, це соборність національного духу. Це — палка любов до Вітчизни.

...Коли сяючий святковістю зал готелю «Роял Йорк», де відбувався Конгрес, зацвів вишиванками і стоголосо зазвучала хвилююча душу «Молитва за Україну», — всі встали, на очах старших делегаток блищали сльози.

Скільки літ вони чекали на цю мить! І ось уперше за всю історію СФУЖО Конгрес вітає дорогих гостей з Рідних Земель: багаторічних мучениць-політв'язнів комуністичного режиму Ірину Сеник, Ніну Строкату-Караванську, громадських діячок Атену Пашко, Орисю Сокульську, мисткиню Марію Марчак. Поруч з ними співали молитву почесна голова СФУЖО 90-річна Лідія Бурачинська, голова СФУЖО Марія Квітковська, Оксана Бризгун-Соколик, Ольга Заверуха, Наталя Пазуняк, Ірина Вжесневська... Всі вони, і тисячі жінок-українок діаспори, волею долі розкидані по світах, як могли, наближали День незалежності Батьківщини.

Напередодні відкриття Конгресу у приміщенні Украрно-Канадської мистецької фундації відбулася презентація виставки картин жінок-художниць діаспори та України. Це був не єдиний мистецький захід. Така вже вдача в українській жінки — праця і пісня завжди у неї нерозлучні. У перервах між сесіями, засіданнями в готелі «Роял Йорк» звучали пісні у виконанні чудового хору «Веснівка» під керуванням Квітки Зорич-Кондрацької, вокальних ансамблів «Червона рута», «Ясмин», керівниками яких Ірина Дрогобицька та Христя Гарасовська-Шевчук.

Захоплення викликала виставка старовинної і модернової вишивки правнучки Івана Франка Галини Ключко, котра мешкає в Торонто, вишивки майстринь Ольги Томків, Катерини Свергун, Юлії Оробко з Ліги Українських Католицьких Жінок Канади. Справжнім відкриттям став показ вишиваних суконок, талановито змодельованих львів'янкою Іриною Сеник.

Після обговорення найрізноманітніших тем Конгрес зупинився на найголовнішому — якою бути СФУЖО у майбутньому? У час колоніальної залежності, відділені від вільного світу «залізною» завісою, жінки-українки з Батьківщини не мали можливості брати участь у міжнародних спілках та організаціях. Цю функцію виконувала СФУЖО. Тепер, коли твориться самостійна держава, Союз українок та інші жіночі об'єднання України можуть співпрацювати з різними зарубіжними організаціями, в тому числі в системі недержавних жіночих організацій при ООН.

Новообрана голова СФУЖО Оксана Бризгун-Соколик висловила сподівання, що зв'язки між жінками діаспори та України будуть щодалі міцніти і поглиблюватися.

«До зустрічі у Києві!» — попрощалися ми з Берегинями далекого українського світу.

НАШО...

Валентина... об'єднання ... славних се...

— Наші ... ми маємо ... Україну. Щ... меж. Прац... становлення ... кується від... ської пра... підтримує ... українознав... студентам і... ни. На ліку... нобильсько... грошовий д... лено ліків ... доларів.

Хай Бог ... ми щиро ... молитися з...

Віра СМ... риства укр... О. Теліги в...

— У річ... ни Теліги, ... міськради ... гідно поша... інших геро... від одер... листа й зві... Меморіалу... дало свої ...

З війною ... особисті сп... Сумщини. ... весниць, бу... меччини. С... день і смер... чизників. Т... ніколи п... Ось рукоп... кій неволі ... друкую її ...

Ірина КО... українок Р...

— Наші ... ки-запорож... за Дунай ... цею Запор...

Точка зору

Марксистсько-ленінське світосприймання емансипувалося до плебейського, свобода самоусвідомилась як безкарність, а надутий радянський патріотизм оголився до відвертого цинізму.

Треба мати Бога в серці, щоб мати право до людей говорити, щоб дати їм якусь радість і надію.

ЛИШЕ ЗАКОН СВОБОД...

або Як розв'язність і легковаж... у зайців стала мод...

Як ми мріяли про час для чесної думки і чесного слова. Слова променистого, що має замінити мову догідливих рабів — ...бів лінив... лукавих». Малодушних і упалих духом... Хот...ся сказати «розв'язних», але треба віддати належне політичній поліції: вона стояла на сторожі пристойності, і каляти дозволялося тільки «класового ворога». На низах готовність до грубої розв'язності стримувала редакторська цензура. Зате на верхах — нам здавалося, що з падінням цензури одразу підіймається рівень, і тон задаватиме шляхетність... Словом, якась «коза» одразу доскочить «независимости».

Однак незалежність деяких газет зірвалася з короткого прив'язу, пустилась берега й почала гуляти з тими, хто платить.

«ЛИШЕ ЗАКОН СВОБОДУ МОЖЕ ДАТИ», — застерігав Гете. А закон — це повага і самоповага. Схиляння перед святинею. Шанування батьків і краю батьків. Одне слово, це Бог у серці і Його Заповіді.

Хочеться особливо наголосити на принципі поваги. Маленький біблійний епізод про Хама, який підглянув і осміяв батькову наготу, виріс у цілу науку, яка застерігає людей проти сповзання в хамство. Нині, за моторошного економічного сповзання, найстрашніше все ж таки — моральне сповзання суспільства до хамства. Розкриєш «Независимость» чи «Киевские ведомости» — марксистсько-ленінське світосприймання емансипувалося до плебейського, свобода самоусвідомилась як безкарність, а надутий радянський патріотизм оголився до відвертого цинізму. І все це потрошить душу нещасного читача і будить тугу до хоча б сталінського порядку. І скрізь криком душі маскується позиція, яку виставляти в наготі перед народом соромно.

Недавно я був шокований публікацією в «Независимости» «сочинения на вольную тему Юрия Айвазяна — «с надеждой и любовью к тебе, просто человек». Власне, самим тоном статті, оскільки історіософський зміст її повторює розмови в чергах.

Все ж таки одверто мстиві мотиви заведено вважати непристойними. Брутально-зневажливі епітети на адресу Михайла Гориня просто дивують мірою моральної безкарності. Але там є одна блискуча обмовка: Айвазян помітив, що Михайло Горинь багато пише: «Меня, кстати, всегда мучил один единственный вопрос: что он писал? Что?».

Знаєте, пане Айвазян, це питання мучило не тільки вас. Підійміть рапорти, що супроводжували Гориня по тюрмах й етапах, — усі вони саме про це: що він писав і де хова? З усіх щілин і вічок конвоїри наші вічно лізли з цим питанням...

Але в «Сочинении» юриста Айвазяна мо... більше вразило не те. Процитую фразу: «... маете, Леонид Макарович, моє публичное ... сет в себе признаки состава какого-либо у... го деяния или нет?».

Юрист дражниться з Президентом! Він ... ходить на особу — просто на рівні вулич... му нічого тратити! Це хрестоматійний при... межами гідності й карності. Якби слідч... табірний начальник дозволив собі такий т... му сказав: «Считайте, что я вам ответил ...

«Отведут к ближайшей стенке и без в... шлепнут», — хорохориться автор «Сочинен... кратівські заспокоює себе: «Что поделать... В атмосфері нинішньої безвідповідальності... кий пасаж перед читачем звучить, як бла... ж, легковажна хоробрість і розв'язність ... дою.

Але все ж таки загляньмо в ту істину, ... ся автор у такий дивний спосіб. Істина по... лише прапор змінився, а чиновники скрізь... ми, демократи злиняли, і Ю. Айвазян в ... вався. «Не я один устал — многие устали... дательства, безысходности, тупости, страх... рия, идолопоклонства, подхалимства и ... знает — еще чего».

Правильно. Але багато з тих людей, як... потрошить юрист Айвазян, писали про це ... цять років тому. Поки вони за це одсиділи... лі — не без вашої участі у цьому процесі...

Пригадується, полковник Чорний говор... «Ви думаєте, ми цього, що ви пишете, не... ше знаємо».

Уявімо собі, що нині, розслаблені гласн... юристи висипалися на сторінки «Независи... чорва закишить на руїнах казарми, підмо... в'ю! Згадаймо, як два роки тому ці потро... розіп'яту тіні Василя Стуса. І там теж не...

Але що є істина? В чому істина нашого... її? Ю. Айвазян вважає: «Ми заняты постр... государства». Навряд чи хтось з читачів ... зяну, що він цим зайнятий. Але оглянімо...

...КРАЇНКОЮ Я НАРОДИЛАСЯ...»

...ді відбувся VI Конгрес Світової Федера... ...ських Жіночих організацій. На ньому по... ...еціальний кореспондент «Голосу України» ...АРЕНКО.

...Онтаріо, Торонто. VI Конгрес СФУЖО...

...М МИ

...черв... кордони ...ого... ...омадянсь- ...ання, це собор- ...онального духу. ...а любов до Віт-

...ючий святковіс- ...ю «Роял Йорк», ...я Конгрес, зац- ...ками і стоголо- ... хвилююча душу

«Молитва за Україну», — всі встали, на очах старших делегаток блищали сльози.

Скільки літ вони чекали на цю мить! І ось уперше за всю історію СФУЖО Конгрес вітає дорогих гостей з Рідних Земель: багаторічних мучениць-політв'язнів комуністичного режиму Ірину Сеник, Ніну Строкату-Караванську, громадських діячок Атену Пашко, Орисю Сокульську, мисткиню Марію Марчак. Поруч з ними співали молитву почесна голова СФУЖО 90-річна Лідія Бурачинська, голова СФУЖО Марія Квітковська, Оксана Бризгун-Соколик, Ольга Заваруха, Наталя Пазуняк, Ірина Вжесневська... Всі вони, і тисячі жінок-українок діаспори, волею долі розкидані по світах, як могли, наближали День незалежності Батьківщини.

Напередодні відкриття Конгресу у приміщенні Україно-Канадської мистецької фундації відбулася презентація виставки картин жінок-художниць діаспори та України. Це був не єдиний мистецький захід. Така вже вдача в української жінки — праця і пісня завжди у неї нерозлучні. У перервах між сесіями, засіданнями в готелі «Роял Йорк» звучали пісні у виконанні чудового хору «Веснівка» під керуванням Квітки Зорич-Кондрацької, вокальних ансамблів «Червона рута», «Ясмин», керівниками яких Ірина Дрогобицька та Христя Гарасовська-Шевчук.

Захоплення викликала виставка старовинної і модернової вишивки правнучки Івана Франка Галини Ключко, котра мешкає в Торонто, вишивки майстринь Ольги Томків, Катерини Свергун, Юлії Оробко з Ліги Українських Католицьких Жінок Канади. Справжнім відкриттям став показ вишиваних суконок, талановито змодельованих львів'янкою Іриною Сеник.

Після обговорення найрізноманітніших тем Конгрес зупинився на найголовнішому — якою бути СФУЖО у майбутньому? У час колоніальної залежності, відділені від вільного світу «залізною» завісою, жінки-українки з Батьківщини не мали можливості брати участь у міжнародних спілках та організаціях. Цю функцію виконувала СФУЖО. Тепер, коли твориться самостійна держава, Союз українок та інші жіночі об'єднання України можуть співпрацювати з різними зарубіжними організаціями, в тому числі в системі недержавних жіночих організацій при ООН.

Новообрана голова СФУЖО Оксана Бризгун-Соколик висловила сподівання, що зв'язки між жінками діаспори та України будуть щодалі міцніти і поглиблюватися.

«До зустрічі у Києві!» — попрощалися ми з Берегинями далекого українського світу.

На синьо-золотому тлі художниця Зоя Лісовська з Швейцарії намалювала вродливу, блакитнооку дівчину, заквітчану вінком з жита і калини. В руках її княжий рушник і золотий тризуб. Дівчина та — символ VI Конгресу СФУЖО.

НАШОГО ЦВІТУ—ПО ВСЬОМУ СВІТУ

Валентина КУЗЬМИЧ, голова об'єднання українських православних сестрицтв у США:

— Наші мрії здійснилися — ми маємо незалежну державу Україну. Щастю нашому немає меж. Працюємо нині задля її становлення. Об'єднання опікується відродженням Української православної церкви, підтримує парафіяльні школи українознавства, допомагає студентам і посестрам з України. На лікування дітей з Чорнобильської зони ми склали грошовий даток, на який закуплено ліків на суму 250 тисяч доларів.

Хай Бог береже Україну! А ми щиро молилися і будемо молитися за неї.

Віра СМЕРЕКА, голова товариства українських жінок ім. О. Теліги в Англії:

— У річницю загибелі Олени Теліги, ми звернулися до міськради Києва з проханням гідно пошанувати її пам'ять та інших героїв Києва. У відповідь одержали прихильного листа й звістку про побудову Меморіалу. Товариство передало свої пожертви.

З війною у мене пов'язані особисті спомини. Родом я з Сумщини. Як і тисячі моїх ровесниць, була вивезена до Німеччини. Стала свідком страждань і смертей моїх співвітчизників. Тоді дала собі слово ніколи про це не забувати. Ось рукопис книги «В німецькій неволі». Сподіваюсь, видрукую її в Україні.

Ірина КОВАЧ, голова Союзу українок Румунії:

— Наші прапрадіди — козаки-запорожці. Вони прийшли за Дунай після розору царицею Запорозької Січі. Нині в Румунії мешкає понад 69 тисяч українців. Наша жіноча громада об'єдналася рік тому в Союз українок Румунії. Звичайно, у нас багато проблем, як і в усіх жінок колишнього «соцтабору». Ми ставимо перед собою завдання — передати дітям своїм любов до України, її мови.

Марія ПІДКОВИЧ, голова організації українок Канади ім. О. Басараб:

— Від початку свого існування, з 1930 року, ОУК виховує молодь у дусі українського націоналізму і любові до звичаїв, культури рідного народу. Першою в Канаді наша організація започаткувала традицію спільного святкування Святвечері та Великоднього Свяченого. Відзначаємо національні свята: роковини Шевченка, свято Державності, свято Героїнь. Організуємо стипендійні фонди, виставки, курси вишивання, писанкарства. Допомогли видати у Львові підручник «Нарис історії України».

Дарія ТРИНДЯК, голова Союзу українок Франції:

— Мій тато родом з Самбора, був січовим стрільцем. Мама — з Станіслава. З дитячих літ я виростала в дусі любові до рідної землі, її народу. Тепер прагну передати це своїм дітям.

Наша організація з перших місяців чорнобильської трагедії опікується лікуванням потерпілих. Займаємося культурологічною працею. Невдовзі у Парижі відкриється міжнародна виставка, де буде куточок й України. За два роки у Марселі відбудеться виставка «Різдво в Україні».

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ, УКРАЇНІ ПОМАГАЙ!

Сьогодні день святого Миколая. Не в такі вже й давні часи українським дітям подарунки приносив не лісовий Дід Мороз, а святий Миколай. І дарунки його були не прості, а небесні.

Зимової ночі перед 19 грудня святий Миколай опускався по срібній вервечці з неба на землю. Сивобородий, у довгій золотистій накидці, він заходив до кожної хати і розкладав дітям у черевичок чи під подушку свої пречудові небесні гостинці. Правда, збиточникам святий Миколай дарував хіба що прегарного прутика, бо з неба він бачить кожного з нас і добре знає про наші справи.

На Миколая хлопці й дівчата, бувало, співали:

Ой хто, хто Миколая
любить,
Ой хто, хто Миколаю
служить —
Тому святий Миколай
На всякий час помагай.
Миколаю!
Ой глянь, глянь на
Вкраїну рідну,
Ой глянь, глянь
на змучену, бідну.
Ми тебе всі люди молим:
Проси в Бога ти їй долі,
Миколаю!
Ой проси долі для Вкраїни,
Ой нехай встане із руїни.
Доля й щастя най витає,
В славі й волі хай засяє,
Миколаю!

Іван МАЛКОВИЧ.

...ИШЕ ЗАКОН СВОБОДУ МОЖЕ ДАТИ,

або Як розв'язність і легковажна хоробрість у зайців стала модою

...ріяли про час для чесної думки і чесного слова. ...енистого, що має замінити мову догідливих рабів ...нив... лукавих». Малодушних і упалих духом... ...азат... розв'язних», але треба віддати належне ...оліції: вона стояла на сторожі пристойності, і ...олялося тільки «класового ворога». На низах го... грубої розв'язності стримувала редакторська цен... ...а верхах — нам здавалося, що з падінням цензу... ...підіймається рівень, і тон задаватиме шляхет... ...вом, якась «коза» одразу доскочить «независи...

...залежність деяких газет зірвалася з короткого ...устилась берега й почала гуляти з тими, хто пла...

...ЗАКОН СВОБОДУ МОЖЕ ДАТИ», — застерігав ...он — це повага і самоповага. Схиляння перед ...Шанування батьків і краю батьків. Одне слово, це ... і Його Заповіді.

...особливо наголосити на принципі поваги. Малень... ...ий епізод про Хама, який підглянув і осміяв бать... ... виріс у цілу науку, яка застерігає людей проти ... хамство. Нині, за моторошного економічного ...найстрашніше все ж таки — моральне сповзання ... до хамства. Розкриєш «Независимость» чи «Ки... ...мости» — марксистсько-ленінське світосприйман... ...увалося до плебейського, свобода самоусвідоми... ...карність, а надутий радянський патріотизм ого... ...двертого цинізму. І все це потрошить душу не... ...ача і будить тугу до хоча б сталінського порядку. ...ком душі маскується позиція, яку виставляти в ... народом соромно.

...я був шокований публікацією в «Независимости» ... на вольную тему Юрия Айвазяна — «с надеж... ...ью к тебе, просто человек». Власне, самим тоном ...ьки історіософський зміст її повторює розмови в

...ки одверто мстиві мотиви заведено вважати не... ... Брутально-зневажливі епітети на адресу Ми... ...ня просто дивують мірою моральної безкарності. ...дна блискуча обмовка: Айвазян помітив, що Ми... ... багато пише: «Меня, кстати, всегда мучил один ...ий вопрос: что он писал? Что?».

...ане Айвазян, це питання мучило не тільки вас. ...апорти, що супроводжували Гориня по тюрмах й ...сі вони саме про це: що він писав і де ховав? З ... і вічок конвоїри наші вічно лізли з цим питан...

Але в «Сочинении» юриста Айвазяна мене все ж таки найбільше вразило не те. Процитую фразу: «Кстати, как вы думаете, Леонид Макарович, мое публичное неприятие Вас несет в себе признаки состава какого-либо уголовно наказуемого деяния или нет?».

Юрист дражниться з Президентом! Він настирливо переходить на особу — просто на рівні вуличного жебрака, якому нічого тратити! Це хрестоматійний приклад свободи поза межами гідності й карності. Якби слідчий КДБ чи навіть табірний начальник дозволив собі такий тон зі мною, я б йому сказав: «Считайте, что я вам ответил пощечиной».

«Отведут к ближайшей стенке и без всякого сожаления шлепнут», — хоробриться автор «Сочинения» і тут же по-сократівськи заспокоює себе: «Что поделать, истина дороже». В атмосфері нинішньої безвідповідальності цей хлестаковський пасаж перед читачем звучить, як блатна похвальба. Що ж, легковажна хоробрість і розв'язність у зайців стала модою.

Але все ж таки загляньмо в ту істину, до якої пробирається автор у такий дивний спосіб. Істина полягає в тому, що лише прапор змінився, а чиновники скрізь залишилися ті самі, демократи злиняли, і Ю. Айвазян в усіх них розчарувався. «Не я один устал — многие устали — от вранья, предательства, безысходности, тупости, страха, нищеты, лицемерия, идолопоклонства, подхалимства и много-много — бог знает — еще чего».

Правильно. Але багато з тих людей, яких так професійно потрошить юрист Айвазян, писали про це одверто ще двадцять років тому. Поки вони за це одсиділи, мораль пішла далі — не без вашої участі у цьому процесі...

Пригадується, полковник Чорний говорив мені на допиті: «Ви думаєте, ми цього, що ви пишете, не знаємо? Ще більше знаємо».

Уявімо собі, що нині, розслаблені гласністю, всі ці знаючі юристи висипалися на сторінки «Независимости» — яка то червa закишить на руїнах казарми, підмоченої нашою кров'ю! Згадаймо, як два роки тому ці потрошителі взялися за розіп'яту тінь Василя Стуса. І там теж не все було брехнею.

Але що є істина? В чому істина нашого життя? Хто несе її? Ю. Айвазян вважає: «Мы заняты построением чужого нам государства». Навряд чи хтось з читачів повірить Ю. Айвазяну, що він цим зайнятий. Але оглянімось навколо: трамваї й автобуси ходять, фабрики якось працюють, їдальні функціонують і навіть вулиці підмітають, незважаючи на те, що потрошителів дедалі більшає, і вони смітять папірцями, смітять словами, смітять дезинформацією.

Деякі майстри сягають тут навіть професіоналізму. Газета «Молода гвардія» (27.XI.1992 р. «Міф про Сізіфа») не пожаліла сторінки на захист **старої гвардії**, яка сиділа і збирається сидіти на культурі з девізом «Не чіпай, а то...». Довжелезна кляуза Василя Чернеця на Леся Танюка дає модерний зразок тих кон'юнктурно оснащених баталій, які велися й ведуться на полі квітучого культурного застою. І тут уже не до коректності і не до сумлінності, коли є мета стерти ворога на порох. Словесна курява застить небо над Інститутом культури імені Корнійчука...

А життя йде!

Отже, є люди, які підмітають і підмивають, тримають усе на своїх плечах! Терпеливо і з гідністю несе український народ тягар своєї долі. Айвазян забув нам сказати, як ідуть справи в інших країнах на руїнах імперії, — може, там уже побудували світ новий?

З такого матеріалу, як «Сочинение», нічого не побудуєш: це гнилий матеріал, що під'юджує хіба що «глубоко плевать». Дух цього писання неприязно холодний, чужий для «простої людини», яка зовсім не потребує газетних обіцянок надії..

І коли газета «Независимость» прикриває свій крам «надеждой и любовью», то людина пам'ятає, що прикривала газета словом «правда». Газета як була безбожною, так і залишилася, змінивши або й не змінивши назви.

А людина серцем чує, де є любов, яка будує («Нехай жодне гниле слово не виходить з вуст ваших, тільки те, що будує», — вчив апостол Павло). Де шукати надії, що підіймає. Де шукати святині, яка додає сил. І де знайти людей, у яких є щось святе за душею.

Важко розібратися в джунглях тих «незалежних» і «независимых» видань, від яких віє духовною пустотою і таким дефіцитом любові, що руки опускаються. І вся ця сльота лягає на вівтар, ще гарячий від учора принесеної жертви.

«Ви там ближче з ними знаєтеся, — сказала одна бабуся, загортаючи в газету пучок калини. — Хай вони не думають, що для нас усе згодиться. Бо треба мати Бога в серці, щоб мати право до людей говорити, щоб дати їм якусь радість і надію. Воно ж і земля родить не від холодного дощу, а таки від сонечка».

Євген СВЕРСТЮК.

Київ.

Фейлетон

ПЕРЕЙМЕНУЄМО!

Мені страшенно закортіло перейменувати обласне місто. І так закортіло, аж ночей не сплю. Зі мною таке вже було років десять тому. Тоді мені дуже захотілося (і врахуйте, що це було за командно-адміністративного, деспотичного режиму) на демократичній основі перейменувати Сірка в Рябка. Встаю ранесенько, підходжу до собачої будки і кличу — «Рябко, Рябко!!».

Клята собача душа, виродок, чортове сім'я, не зрозумів моїх ліберальних намірів, як загарчить. Кинувся на мене, насилу втік. У сінях глянув — пітштанини висять. Із литки кров цебенить. Ну, думаю, гадина, до тебе треба підходити демократичними шляхами. Взяв дрюка, ухопив за цепа, підтягнув Сірка поближче і почав його гамселити. Відмасоборував добряче, потім зачинив у будці на п'ять діб. Не дав ні пити, ні їсти. На шостий день відчинив будку. Виповз звідти мій Сірко. Був він і справді сірий, а це дивлюся — рябий, у латах, шерсть висить пасмами. Я до нього: — «Рябко, Рябко!!» Він як кинеться мені під ноги, що я навіть злякався, чи не вкусить. Але він бац на спину і живота підставляє. Лащиться, бісова скотина. Відтоді й став мій Сірко Рябком.

А це закортіло мені перейменувати Кіровоград. Глянув на ті нерозумні витівки обласних інстанцій, що рекомендують назви «Інгульське», «Златопіль», «Зелене» тощо. Що таке Інгульське? Це таке собі невеличке сільце. Негарно. Златопіль — це вже, видно, пропонують прокомуністи з російською орієнтацією, та ще й мають зв'язки з іноземцями (злато — російське, поліс — іноземне). Зелене — це вже зовсім зрозуміло, що нам хочуть підсунути.

Я ж підходжу до цієї справи демократично й дешево. Візьмемо перший варіант: Кіровоград — відкидаємо літеру «К». Чудова назва!!! Іровоград. Були Павлівськ, Єлисаветград, Зінов'євськ, а тепер Іровоград, а можна просто — Ровоград. Згадаймо, фортеця, а фортеця має рів. А крім цього, пройдіться вулицями міста, та це ж більшість з них не вулиці, а рови. Ось вам одразу і історія, і теперішній час. Не хочете Ровоград? Тоді відкидаємо ще одну літеру — Овоград! Приваблива поетична назва. Адже ж «Ово», «Овум» — це яйце.

— Ну, — скажете, — до міста і яйце?

А чому б і ні? Яйце означає і писанка. Згадайте: «Неначе писанка, село». Гарна писанка в степовому краї. Недаремно про жінок кажуть: гарна, як писанка. А в Кіровограді які дівчата й жінки!!! Ух, аж жижки задрижали. Не бажаєте Овоград? Тоді відкидаємо ще одну літеру — Воград. Можна писати разом або через риску — Во-град, та ще й показувати великого пальця. Яка велична й патріотична назва! Не бажаєте? Тоді — Оград. Це ж та сама фортеця. Можна «Ровоград-Оград». Ні, не підходить? Тоді — Град. Степовий край, пшениця, городина. Але буває, що й біда нагряне — град. Назва ж міста нагадує — бережись граду! А коли й це не підходить, тоді «Рад» або «Ад».

І останнє — просто «Д»... Коротко, красиво, дешево.

— Куди їдеш?

— До «Д».

— Де був?

— У «Д».

— Що там бачив?

— «Ду».

Га??? То що, назвемо?

Якщо хто не хоче, то раджу підійти до них демократичним шляхом, так, як я підходив до свого Сірка. Тільки уклінно прошу, без дрюка! Відключіть газ, воду, не завезіть хліба, ковбаси. На шосту добу будуть згодні на будь-яку назву, навіть на «Ад».

Анатолій БІЛУГА.

Жарт номера

Для того, щоб нікому не було зле, треба, щоб нікому не було добре.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

ЯК Я СТАВ АД'ЮТАНТОМ

Пуп землі

Повертаюсь одного разу з обіду в цех, коли перепиняє мене начальник:

— Микитчак, зайди до мене на хвилиночку...

«Певно, буде знімати «стружку» за вчорашнє запізнення?» — майнуло мені в голові. — Не вірить, що з тим транспортом у нас ціла біда. Поки дочекаєшся! І що не день, то гірше... Але, як кажуть, ситий голодного не розуміє! Йому що: сяде у свій «мерседес» — і з вітерцем на завод!»

— Як здоров'я, Микитчак? — міряє мене шеф з голови до ніг, ніби збирається купувати.

— Не скаржуся... — не збагну, куди він гне.

— От і прекрасно... — кидає, ніби між іншим. І допитується: «Ти, я чув, штангу піднімаєш. Чи брешуть?» — й далі свердлить мене очима.

— Було таке колись, — зізнаюся. — Навіть перший розряд заробив. — Тепер, правда, залишив це діло...

— Але в силі не підупав? — чомусь захвилювався начальник. — Правда?

— Та ні, й тепер, як кажуть, у формі! — заспокоїв я його.

— От і чудово, — сплеснув шеф руками. — Тоді пропоную тобі, Микитчак, бути ад'ютантом. Згоджуйся — не пошкодуєш...

— То в нас замість цеху буде військовий підрозділ? — витріщився я на нього.

— Хто ж тобі таке дурне сказав?! — сердиться. — Зрештою, не в мене ад'ютантом...

— А в кого? — ніяк не второпаю: всерйоз то він чи жартує.

— У тещі... В моєї тещі, — шеф намагається приховати своє роздратування.

— Вона у вас офіцер? Чи, може, того... генерал? — допитуюся.

— Не корчте з себе дурника, Микитчак! — не витримує начальник. — Годі вже безглуздих розпитувань!

— Вибачте, але я вас не розумію... — лепечу невинно.

— Все дуже просто, все дуже просто, — цідить крізь зуби шеф. Й далі розглядає мене, задоволено мугиче: «Справді, сили в нього, як у бугая... Прекрасно. А навчиться ще тримати язик за зубами — ціни йому не буде...» Мені ж пояснив: «Супроводжуватимеш мою тещу до Польщі... Збагнув?» І поплескав мене по плечу.

— То ваша теща вибирається жити в Польщу? — вирішив я проявити свою кмітливість. — Тоді ви щаслива людина... Вітаю!

Та ці мої щирі слова чомусь дуже розізлили начальника, і він уїдливо кинув: «Звідки ти, Микитчак, впав? Не на постійне проживання, а так буде їздити, в гості... А ти їй валізи та сумки понесеш»...

— То у вас там така величезна родина? — ляпнув я не подумавши.

Начальник не відповів. Якусь хвилину помовчав. А відтак став роздумувати вголос: «Замолоду теща не змогла поїздити, то най хоч на старість подивиться світу... Вона страх як любить подорожувати!»

— Але ж ви кажете, валізи та сумки їй носити? — як на біду, й далі свербів у мене язик.

— Гм... — усміхнувся шеф. — Їде, то хоче, як мовиться, поєднати красиве з корисним... Тоді, розумієш, більше задоволення...

— Клялися ж бо на вірність Україні, а теперки ось так її розтринькуємо, — вихопилося у мене.

— Ми й далі любимо неньку-Україну всім серцем своїм, усією душею, — запевнив мене шеф. — А тих кілька валізок, що вивезете, зла Україні не заподіють. Для неї то, що для слона укус комашки...

З тих пір почалось у мене нове життя. Тепер не треба було щоранку штовхатися по автобусах та тролейбусах, добираючись на роботу. На завод я з'являвся двічі на місяць: у дні авансу та зарплати. Правда, добряче наминали мені боки, коли з «бабцею», так я охрестив тещу свого начальника, діставався на потяг у Перемишль. Не раз доводилось іти «на таран», бо ще мусив прокладати шлях своїй пілопічній та величезним валізам. А народу там — тьматьменна... І кожен хоче впхатися. Треба було напружуватися з усіх сил. Та завше вдавалось.

Чого тільки не вивозила «бабця» у Польщу! Мала такі дефіцити, що простий смертний в магазині серед білого дня зі свічкою не знайде. Раз не витримав я і поцікавився, звідки все це в неї? «Зять дістає по бартеру!» — гордо заявила. Ге, знаю я той їх бартер: вимінює заводські млинки для кави на інші речі, що добре «йдуть» у Польщі! А назад «бабця» везла усяке шмаття. Так було спочатку. Згодом уже клунків додому не таскала. Виручені злоті вимінювала на «зелені». Ото верталися теперки звідки, мов справжнісінькі туристи.

Жив я, мов вареник у маслі. «Бабця» така завжди спокійна, врівноважена. Не надокучає ні своїм базіканням, ні всякими розпитуваннями. Лиш сидить та все гроші рахує. Інколи, правда, схопиться — давай кишені вивертати. Щось, видно, ні не сходиться... Усе йшло гладко. А одного разу, коли «бабці» особливо вдало торг пішов, начальник «вибив» для мене чималу премію. Наче за якесь нововведення в цеху...

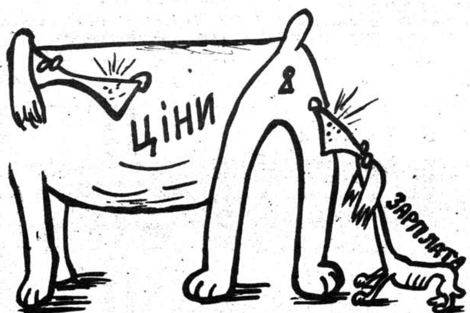
Можна було жити й не тужити. Та сіпонув мене нечистий вголос назвати свою підопічну «бабцею». Якось мимоволі вихопилося...

— Я не бабця! — заверещала вона до мене. — Я пані Зеня... Так надалі прошу до мене звертатись!

— Я можу величати вас навіть принцесою, язик мені від того не відпаде і не всохне, — розтлумачую їй. — Але, як кажуть, видно пана по халявах...

Вловивши лютий погляд «бабці», я замовк. Не промовила більше до мене жодного слова й вона. Та від цього не легше. Розповість зятеві — може розжалувати... Шкода буде!

Богдан КОСЬМІН.

Продовольчі страждання

БУТЕРБРОД З МУЗИКОЮ

Марчук отримав доплату до свого місячного заробітку й надумав завітати в ресторан та відзначити небуденну подію. Запросив з собою двох приятелів.

Вахтер критично оглянув непримітну поставу Марчука і, перш ніж розчахнути лискучі двері, задля годиться назвав ціну питва, яке «сьогодні в ходу». Марчук гарячково перерахував купюри, що хрустіли в кишені штанів, і без слів повернув від входу: грошви вистачало хіба на те, щоб замовити скляночку-другу.

Місяців за два, зважаючи на інфляцію, керівництво вдвічі збільшило Марчукові доплату. «Ось тепер відзначимо подію!» — просяяв Марчук, і трійця знову подалася до ресторації. Швейцар зустрів їх лінивим поглядом і нагадав ціну. Марчук навіть рахувати не став: хоч купюр було вдвічі більше, ніж минулого разу, але ж вистачало тепер хіба на скляночку та бутерброд.

Місяців за три, після нового стрибка цін, Марчукові вп'ятеро підвищили доплату. «Ось тепер посидимо під музику по-людськи!» — порадів він і попрямував з друзями до ресторану. Метрдотель навіть не глянув на прибульців, сонними очима зирив кудись мимо них. Марчук сам провів розвідку щодо питва, яке «в ходу». Коли почув про ціну, мало не зомлівши, кволо поплентав від входу. Теперішньої доплати вистачало хіба що на бутерброд. З музикою!

З тих пір ще разів зо три Марчукові підвищували зарплату разом з доплатою. Чи втілив він свій намір відзначити цю подію в ресторані — невідомо. В усякому разі, деякі підстави для оптимізму таки є: нещодавно той ресторан переобладнали в інвалютний пивбар, і тепер зарплати Марчука разом з усіма доплатами з переведенням у «зелені» за курсом якраз могло вистачити аж на цілий(!) кухоль імпортного пива.

Іван КИДРУК.

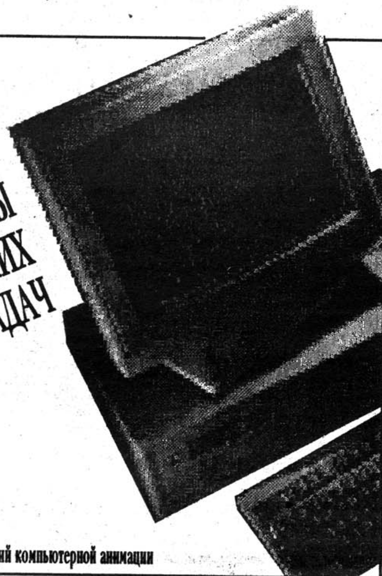
Мал. Георгія ШИГОДСЬКОГО.

НАДЕЖНОСТЬ И КАЧЕСТВО

Рабочие станции i486/50, Hauppauge 4860
Многотерминальные системы на базе ОС SCO ODT 2.0
Сетевые комплексы под ключ, на базе Novell NetWare v.3.11, 2.20
Системы автоматизированного проектирования, планшетные и рулонные плоттеры
Профессиональные издательские системы: сканеры HP ScanJet IIc,
принтеры HP LaserJet 4, мониторы 17" 19", русифицированная версия Aldus PageMaker v.4.0

КОМПЬЮТЕРНЫЕ СИСТЕМЫ ДЛЯ ВАШИХ ЗАДАЧ

WESCOM

310046, Харьков, ул. Пожарского 2/10
Тел. (0572) 94-76-01, 95-96-74, 93-40-75, 94-16-58
Факс (0572) 94-35-73, 94-16-58

Фирма WESCOM, Inc. производит поставку и установку оборудования для телецентров и студий, систем кабельного телевидения, студий компьютерной анимации

До уваги потенційних постачальників брухту чорних та кольорових металів.

Фінансово-промислова компанія «Капітан» візьме брухт чорних та кольорових металів у необмеженій кількості і від будь-яких постачальників. Ми готові:

Надати Вам допомогу в переробляннi брухту на найсучаснішому технологічному устаткуванні;

придбати брухт на будь-яких, вигідних для Вас, умовах;

якщо Ви бажаєте експортувати брухт — надати Вам як фінансову, так і експортну допомогу;

якщо Вам не вистачає коштів для заготівлі брухту — віднайти їх для Вас.

Будь-які проекти, пов'язані з брухтом, цікаві для нас.

Наш телефон: (0564) 29-55-49.

Факс: (0564) 29-59-96.

Фінансово-промислова компанія «Капітан»

ТЕРМІНОВО

придбає у власність або в довгострокову оренду для власних потреб будову дво- чи триповерхову (в Києві).

Можливі будь-які види платежів.

Наш телефон: (0564) 29-55-49.

Факс: (0564) 29-59-96.

Изготовим: **Nitsgir** Производственная фирма

ПОЛИЭТИЛЕНОВУЮ ПЛЕНКУ и ПАКЕТЫ

Приобретем:

- полиэтилен в гран. в/д и н/д;
- СуперМАЗ международного стандарта с изотермическим полуприцепом, КаМАЗ;
- экструдеры для производства полиэтиленовой пленки;
- автоматические линии по изготовлению полиэтиленовых пакетов.

348047, г. Луганск,
ул. О. Кошевого 32
фирма НИЦГИР

Телефоны: (0642)
57 - 64 - 26; 57 - 38 - 84;
57 - 41 - 69; 52 - 21 - 17
Факс (кругл.) 52 - 22 - 04

Завод «Ленінська кузня» приймає замовлення на виготовлення сталевого литва і поковок з простих і спеціальних марок сталі.
Телефони в Києві: (044) 221-39-27, 221-39-06, 221-39-38.

Пропонуємо приміщення під офіс та для зберігання товару.
252025, м. Київ-25, а/с 217.
Телефони: (044) 221-75-95, 265-84-62, 267-35-02.

ФІНАНСОВО-ПРОМИСЛОВА КОМПАНІЯ «КАПІТАН» ТЕРМІНОВО

візьме в оренду приміщення під офіс (в Києві).

Звертайтеся до нас по телефону: (0564) 29-55-49.

Принципиально новый вид офисной техники

НАСТОЛЬНАЯ ОФИСНАЯ СИСТЕМА «НАВИГАТОР» ПРОИЗВОДСТВА ФИРМЫ «Canon»

отлично зарекомендовал себя на нашем рынке

В "НАВИГАТОРЕ" как единый комплекс работают:
телефакс;
телефон с автоответчиком;
IBM-совместимый компьютер
со струйным принтером
и сенсорным экраном;
сканер.

Поставка и весь комплекс услуг
в представительствах СП "Сипма" в Киеве и Москве.
Телефоны: (044) 276-74-03, 271-71-29.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

РЕДКОЛЕГІЯ: Анатолій ГОРЛОВ, перший заступник головного редактора; Олександр БІЛИК, заступник головного редактора; Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, оглядач, завідуючий відділом культури; Борис СИДОРЕНКО, заступник головного редактора; Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, редактор відділу кореспондентської мережі; Віталій СУДДЯ, відповідальний секретар.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Індекс 60955.

Загальний тираж 450 601

Комбінат друку видавництва «Преса України».

252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

1 2 3 45 6 7 8 9

Зам. 0311242.